

Columna

Columna

Peu de la Creu, 4 – 08001 Barcelona - www.columnaedicions.cat

LA NOIA QUE SOMIAVA
UN LLUMÍ I UN BIDÓ
DE GASOLINA

STIEG LARSSON
LA NOIA QUE SOMIAVA
UN LLUMÍ I UN BIDÓ
DE GASOLINA

MILLENNIUM II

Traducció
d'Albert Vilardell

TÍTOL ORIGINAL SUEC: *FLICKAN SOM LEKTE MED ELDEN*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2008

© STIEG LARSSON

PUBLICAT PER PRIMERA VEGADA PER NORSTEDTS, SUÈCIA, 2005

© DE LA TRADUCCIÓ: ALBERT VILARDELL

© COLUMNNA EDICIONS, S.A.

CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1004-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 47.491-2008

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER PEU DE LA CREU, 5-9 - 08001 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX, S.A.

CARRER CONSTITUCIÓ, 19 - 08014 BARCELONA

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no pot ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.

Tots els drets reservats.

PRÒLEG

Estava lligada en una llitera estreta amb el bastidor d'acer. L'empresonaven unes corretges de couro i un arnès li subjectava la caixa toràcica. Estava estirada d'esquena a terra. Unes tires de couro li retenien les mans a banda i banda del llit.

Ja feia molta estona que havia abandonat qualsevol intent de deslligar-se. Estava desperta, però mantenia els ulls tancats. Quan els obria, es trobava a les fosques i l'única font de llum visible era un petit raig que es filtrava per damunt de la porta. Tenia mal gust de boca i sentia una necessitat imperiosa de rentar-se les dents.

Una part de la seva consciència espiava aquell soroll de passos que voldria dir que *ell* venia. Sabia que era el vespre, però no tenia cap idea de l'hora que podia ser, per bé que tenia la impressió que s'havia fet massa tard per a una de les seves visites. Va sentir una sobtada vibració al llit i va obrir els ulls. Semblava com si una espècie de màquina s'hagués engegat en algun lloc de l'edifici. Uns quants segons més tard, ja no hauria sabut dir si s'ho inventava o bé el soroll era real.

Mentalment, va marcar un dia més.

Era el seu quaranta-tresè dia de captivitat.

El nas li feia picor i va girar el cap per poder-se'l refregar al coixí. Suava. L'aire de l'habitació era càlid i tancat. Anava vestida amb una simple camisa de dormir de teixit llis que se li enfilava cos amunt. Desplaçant tan poc com va poder el maluc, va aconseguir agafar la roba amb l'índex i el dit del mig i estirar-se la camisa de costat, centímetre a centímetre. Ho va intentar amb l'altra mà. Però la camisa li formava sempre uns plects al capdavant de l'esquena. L'aïllament total en què es trobava amplificava terriblement el més petit detall, que en qualsevol altra circumstància hauria ignorat. L'arnès, encara que estret, era prou balder perquè pogués canviar de posició i ajeure's de costat, però l'obligava aleshores a tenir una mà a l'esquena i el braç se li inflava de seguida.

Si hi havia una sensació que dominava el seu esperit, devia ser el d'una ràbia acumulada.

Per contra, es torturava amb els seus propis pensaments, que, malgrat els intents per evitar-ho, es transformaven en fantasmes desagradables sobre què li passaria. Odiava aquell estat de vulnerabilitat forçosa. Havia intentat concentrar-se en algun tema de reflexió per passar el temps i foragitar aquella sensació, però l'angoixa li continuava supurant i flotava al seu voltant com un núvol tòxic, amenaçant d'entrar-li pels porus i enverinar-li l'existència. Havia descobert que la millor manera de mantenir l'angoixa a distància era fer volar la imaginació cap a alguna cosa més forta que els seus propis pensaments.

Quan tancava els ulls, se li feia real l'olor de la benzina. *Ell estava assegut en un cotxe amb el vidre lateral abaixat. I ella es precipitava sobre el cotxe, llançava la gasolina pel vidre obert i encenia un llumí. Era cosa d'un segon. Les flames s'escampaven de manera instantània. Ell es retorçava de dolor i ella sentia els seus crits de sofriment i de terror. Podia sentir la pudor de la carn cremada i la pudor més agra encara del plàstic i del folre del seient que s'anaven carbonitzant.*

Probablement s'havia endormiscat, ja que no l'havia sentit venir, però ja estava desperta del tot quan la porta es va obrir. La llum de l'obertura la va enlluernar.

Així, doncs, havia vingut.

Era alt. No en sabia pas l'edat, però era un adult. Els seus cabells eren pèl-rojos i espessos, portava ulleres amb muntura negra i una barbata esclarissada. Feia olor de massatge.

N'odiava l'olor.

Es va estar en silenci als peus del llit i se la va mirar una bona estona.

N'odiava el silenci.

El seu rostre no estava il·luminat i només el podia percebre com una silueta a contrallum. Tot d'una, es va posar a parlar. Tenia una veu greu i clara i insistia en cada paraula amb afectació.

N'odiava la veu.

Va dir que volia desitjar-li un bon aniversari, ja que n'era el dia. La veu no era ni desagradable ni irònica. Era neutra. Ella va endevinar que somreia.

L'odiava.

Es va acostar i va donar la volta al costat de la llitera per atansar-se-li al cap, va posar-li el dors d'una mà humida sobre el front i va fer lliscar els dits al llarg de l'arrel dels cabells en un gest que sens dubte volia ser amistós. Era el seu regal d'aniversari.

Odiava que la toqués.

Li parlava. Li va veure la boca com es movia, però no va deixar que li entrés el so de la seva veu. No volia escoltar. No volia respondre. Va sentir que alçava la veu. Una nota d'irritació deguda al seu rebuig de respondre havia lliscat enmig de les paraules. Parlava de confiança recíproca. Al cap d'uns quants minuts, va emmudir. Ella va ignorar-li la mirada. Després ell va arronsar les espatlles, va fer la volta al

llit pel capçal i va ajustar les corretges de couro. Li va estrènyer l'arnès amb un forat més i va inclinar-se damunt d'ella.

Ella es va girar de sobte cap a l'esquerra i va apartar-se d'ell, tant com va poder i tan lluny com l'hi permetien les corretges. Va replegar la cama i li va etzibar una violenta puntada de peu. Va apuntar cap a la nou del coll i el va tocar amb la punta del dit del peu en algun lloc del sotabarba, però ell ja s'ho esperava i va esquivar un cop que va acabar sent molt lleu, a penes perceptible. Ho va intentar una altra vegada, però llavors ell ja era lluny del seu abast.

Va deixar caure de nou les cames sobre la llitera.

El llençol havia lliscat i havia caigut a terra. Ella es va adonar que la camisa de dormir se li havia enfilat més amunt dels malucs. Això no li agradava. No podia cobrir la seva nuesa.

Ell va restar immòbil una bona estona sense dir res. Després va donar la volta a la llitera i li va posar la tira del peu. Ella va intentar fer-se venir les cames cap amunt, però ell va agafar-li el turmell i li va aplanar vigorosament el genoll amb l'altra mà; després li va bloquejar el peu amb la corretja de couro. Va passar a l'altre costat del llit i va lligar-li l'altre peu.

Ara estava totalment a la seva mercè.

Va collir el llençol de terra i va tapar-la. Va contemplar-la un parell de minuts en silenci. En la foscor, ella podia sentir la seva excitació encara que la dissimulés o mirés de fer-ho. Sabia que ell estava trempant. Sabia que volia allargar una mà i tocar-la.

Tot seguit va fer mitja volta, va sortir i va fer seguir la porta rere seu. Va sentir com tancava amb clau, cosa totalment exagerada ja que ella no tenia cap possibilitat de deslliurar-se del llit.

Va restar immòbil uns quants minuts i va observar el petit raig de llum del capdamunt de la porta. Després va be-

llugar-se i va mirar de percebre fins a quin punt les corretges estaven ben estretes. Podia aixecar una mica els genolls, però l'arnès es va estrebar immediatament. Es va relaxar. Va romandre estirada completament immòbil, amb els ulls fixos en el buit.

S'esperava.

Somiava un llumí i un bidó de gasolina. El veia a ell tot amarat de gasolina. Podia sentir físicament a la mà la capsa de llumins. La sacsejava. Feia soroll. Obria la capsa i triava un llumí. Sentia que ell deia alguna cosa, però tancava les orelles i no escoltava les seves paraules. Li veia l'expressió del rostre quan feia passar el llumí pel rascador. Semblava un tro de llarga durada. Veia com s'encenia la punta del llumí.

Va esbossar un somriure totalment mancat d'alegria i es va calmar.

Era la nit dels seus tretze anys.

PRIMERA PART

Equacions irregulars

Del 16 al 20 de desembre

L'equació es defineix per la potència de les incògnites (el valor de l'exponent). Si aquest és u, l'equació és de primer grau; si la potència és dos, es tracta d'una equació de segon grau, etc. Les equacions de grau superior al primer donen diversos valors a les incògnites. Aquests valors són anomenats arrels.

Equació de primer grau (equació lineal).

$$3x - 9 = 0 \text{ (arrel: } x = 3\text{)}$$

CAPÍTOL I

Dijous, 16 de desembre / Divendres, 17 de desembre

La Lisbeth Salander es va deixar caure les ulleres de sol fins al nas i va mirar per sota de la vora del barret. Va veure la dona de l'habitació 32 que venia de l'entrada de l'hotel i es dirigia cap a unes gandules de ratlles blaves i verdes de la vora de la piscina. Tenia la mirada fermament clavada en el terra del davant i el seu rostre estava concentrat. Semblava que les cames no l'aguantessin prou bé.

La Salander només l'havia vista de lluny, fins ara. Li feia uns trenta-cinc anys, però aquell aire neutre i sense edat la situava en algun punt de la forquilla entre els vint-i-cinc i els cinquanta. Duia una mitja cabellera de color castany, i tenia un rostre oval i un cos madur que hauria pogut sortir directament d'un catàleg de venda per correspondència, de les pàgines de roba interior. La dona portava xanquetes, un biquini negre i unes ulleres de sol de carei de vidres de color violeta. Era americana i parlava amb un accent del sud. El seu barret per protegir-se del sol era de color groc i el va deixar caure al costat de la gandula abans de fer un senyal al cambrer del bar de l'Ella Carmichael.

La Lisbeth Salander va deixar el seu llibre sobre la falda, va agafar el vas i va xarrupar un glop de cafè abans d'estirar-se per poder agafar el paquet de tabac. Sense girar el cap, va

desplaçar els ulls cap a l'horitzó. Des del seu lloc de la terrassa de la piscina, podia veure un racó del mar Carib entre un grup de palmeres i de rododendres davant la paret de l'hotel. Un veler navegava mar endins cap al nord, cap a Santa Lucía o la Dominica. Més enllà distingia la silueta d'un vaixell mercant gris en ruta cap a la Guaiana o algun dels països veïns. Una feble brisa lluitava contra la calor de la tarda, però ella va sentir com una gota de suor se li escolava cap a la cella. La Lisbeth Salander no era de la mena a qui els agrada deixar-se rostir al sol. Es passava el dia a l'ombra tant com li era possible i, per tant, estava decididament instal·lada a recer del tendal. Així i tot, estava bronzejada com una avellana, si més no en les parts del cos que deixava al descobert. Portava uns pantalons curts de color caqui i una samarreta negra de tirants.

Escoltava els sons estranys dels *steel drums* que se sentien pels altaveus del bar. La música no era precisament el seu fort i era incapaç de distingir Nick Cave d'una orquestra de ball popular, però els *steel drums* la fascinaven. Trobava inversemblant que algú pogués afinar un barril de petroli i encara més inversemblant que el bidó produís uns sons controlables que no s'assemblaven a cap altre i que ella trobava francament màgics.

Tot d'una, es va sentir irritada i va desplaçar la mirada cap a la dona a qui, just en aquell moment, acabaven de servir un vas amb una beguda ataronjada.

La Lisbeth Salander no podia fer res per aquella dona morena. Però simplement no aconseguia comprendre per què encara continuava quedant-se. Durant quatre nits, d'ençà de l'arribada de la parella, la Lisbeth Salander havia pogut escoltar, procedent de l'habitació del costat, una veu masculina potent i violenta que utilitzava el registre de la intimidació. Havia sentit plors, xiuxiueigs durs i, diverses vegades, l'espetec d'algunes bufetades. L'home responsable

d'aquells cops —la Lisbeth suposava que era el seu marit— tenia una quarantena d'anys. Cabells castanys llisos i clenxa al mig, es pentinava més aviat a l'antiga, i semblava trobar-se a la Grenada per motius professionals. La Lisbeth Slander no tenia ni la més remota idea de quina podia ser la professió d'aquell home, però cada matí havia fet la seva aparició correctament vestit, amb americana i corbata, per prendre un cafè al bar de l'hotel abans d'apoderar-se de la cartera i pujar al taxi que l'estava esperant.

En general, tornava a l'hotel avançada la tarda, es banyava i s'estava amb la seva dona a la vora de la piscina. Sopaven plegats i qualsevol observador hauria pogut percebre que emanava d'ells dos una harmonia plena d'intimitat i d'amor. La dona bevia potser una o dues copes més del compte, però la seva embriaguesa no era desagradable ni gens escandalosa.

Les disputes a l'habitació del costat començaven com un ritual entre les deu i les onze del vespre, si fa no fa en el mateix moment en què la Lisbeth es ficava al llit amb un llibre sobre els misteris de les matemàtiques. La cosa mai no arribava a cap maltractament greu. En la mesura que la Lisbeth arribava a poder-ho determinar, es tractava més aviat d'una baralla obsessiva i agra, en la qual l'home no tolerava cap protesta al mateix temps que provocava la seva dona per tal d'empènyer-la cap al capítol dels retrets. La nit anterior, la Lisbeth havia sortit a fora al balcó i havia pogut escoltar com discutien. Durant més d'una hora, l'home va anar amunt i avall per l'habitació i va reconèixer que era un pocavergonya que no la mereixia. Diverses vegades, com si es trobés en plena crisi emocional d'inferioritat, li va dir que segur que ella el devia considerar un hipòcrita. Ella li va anar responnent cada vegada que allò no era precisament el que pensava, i va mirar de calmar-lo. Ell, però, es va anar enrabiant cada cop més fins a arribar a sacsejar-la. Al final,

ella va deixar anar allò que ell esperava... *sí, ets un hipòcrita*. I immediatament ell va utilitzar la seva confessió forçada com un pretext per retreure-li la seva conducta i el seu caràcter. La va tractar de puta, paraula que va ferir la Lisbeth Salander, que no hauria dubtat gens ni mica a tornar-s'hi si l'acusació hagués estat dirigida contra ella. Però aquest no era el cas i, concretament, aquell tampoc no era el seu problema personal. En un moment determinat li va costar decidir si hi havia d'intervenir d'una manera o d'una altra.

Perplexa, la Lisbeth va poder escoltar com l'home repetia contínuament les seves acusacions i com, tot d'un plegat, començava a repartir bufetades. Just quan ella acabava de prendre la decisió de sortir al passadís de l'hotel i obrir d'una trompada la porta de la número 32, el silenci es va apoderar de l'habitació.

Observant la dona prop de la piscina, li va arribar a veure un cert blau a l'espatlla i una esgarrapada al maluc, però no cap ferida evident.

Nou mesos abans, havia llegit un article en un *Popular Science* oblidat per algun passatger a l'aeroport Leonardo da Vinci de Roma, i instantàniament havia anat desenvolupant una fascinació total envers l'astronomia esfèrica, tema ardu si n'hi ha. D'una manera espontània, se'n va anar a la llibreria universitària de Roma i va comprar algunes de les tesis més importants en la matèria. Tanmateix, i per comprendre l'astronomia esfèrica, es va veure obligada a submergir-se en els misteris relativament complicats de les matemàtiques. Al llarg d'aquells últims mesos, havia fet la volta al món i havia visitat regularment llibreries especialitzades per trobar altres llibres que tractessin aquell tema.

D'una manera general, aquells llibres van quedar enterats a les seves maletes, i els seus estudis van acabar sent poc

sistemàtics i una mica velleitosos fins que, per atzar, va passar per la llibreria universitària de Miami i en va sortir amb *Dimensions in Mathematics* del Dr. L. C. Parnault (Harvard University, 1999). Havia trobat aquell llibre poques hores abans d'encetar un periple per les Antilles.

Va visitar l'illa de Guadalupe (dos dies en un forat increïble), la Dominica (simpàtica i molt relaxant; cinc dies); Barbados (una nit en un hotel americà on va notar la seva presència com a particularment indesitjable) i Santa Lucía (nou dies). Hauria pogut contemplar la possibilitat de quedar-se força més temps a Santa Lucía si no s'hagués enfadat amb un jove brètol local d'esperit obtús que ocupava il·legalment el bar del seu hotel mediocre. Va posar fi a les hostilitats un vespre esclafant-li un totxo al cap, va pagar el compte i va agafar un ferri amb destinació a Saint George's, la capital de la Grenada. Abans d'embarcar-se al vaixell, mai no havia sentit a parlar d'aquest país.

Va desembarcar a la Grenada sota una pluja tropical, cap a les deu d'un matí de novembre. La lectura del *Caribbean Traveller* li havia ensenyat que la Grenada era coneguda com la *Spice Island*, l'illa de les espècies, i que era un dels més grans productors al món de nou moscada. La capital portava el nom de Saint George's. L'illa tenia uns cent vint mil habitants, però aproximadament uns dos-cents mil grenadins s'havien expatriat cap als Estats Units, al Canadà o a Anglaterra, la qual cosa donava una idea força exacta de quin era el mercat de treball dins de l'illa. El paisatge era muntanyós al voltant d'un volcà apagat, el Gran Llac.

Històricament, la Grenada era una de les nombroses i antigues colònies britàniques insignificants on el capità Barbanegra potser, o potser no, havia desembarcat i enterat un tresor. L'escena tenia el mèrit de fer fantasiejar. El 1795, la Grenada va atreure l'atenció política després que un antic esclau alliberat, de nom Julian Fedon, inspirant-se

en la revolució francesa, hi hagués fomentat una revolta i hagués obligat la corona a enviar-hi tropes per trinxar, penjar, farcir de bales i mutilar un gran nombre de rebels. El problema del règim colonial era que un cert nombre de blancs pobres s'havien unit a la revolta de Fedon sense cap consideració per les jerarquies o les fronteres racials. Van esclafar la revolta, però Fedon mai no va ser capturat; refugiat al massís del Gran Llac, es va convertir en una llegenda local a l'estil de Robin Hood.

Prop de dos segles més tard, el 1979, l'advocat Maurice Bishop va iniciar una nova revolució inspirada, segons la guia, per *the communist dictatorship in Cuba and Nicaragua*; la Lisbeth Salander, però, se n'havia fet tota una altra imatge després d'haver conegut en Philip Campbell —professor, bibliotecari i predicador baptista. Ella va baixar a la seva *guesthouse* durant els primers dies a l'illa. La història podia resumir-se d'aquesta manera: Bishop havia estat un líder extremament popular que havia enderrocat un dictador boig i fanàtic dels ovnis i que dilapidava una part de l'escàs pressupost de l'Estat en la caça dels plats voladors. Bishop havia propugnat una democràcia econòmica i introduït les primeres lleis del país sobre la igualtat dels sexes abans de ser assassinat el 1983 per una horda d'estalinistes esbojarrats, que eren a la presó de l'illa des d'aleshores.

Després de l'assassinat i d'una matança de prop de cent vint persones, entre les quals el ministre d'Afers Estrangers, el ministre de la Condició Femenina i alguns líders sindicals importants, els Estats Units hi van intervenir desembarcant a l'illa per restablir-hi la democràcia. Conseqüència directa per a la Grenada: l'atur va passar del sis al gairebé cinquanta per cent i el tràfic de cocaïna es va convertir de bell nou en la font d'ingressos més important, incloent-hi totes les categories. En Philip Campbell va sacsejar el cap en llegir la descripció de la guia de la Lisbeth i li va donar uns quants

bons consells relatius a les persones i als barris que convenia que evités en fer-se de nit.

De fet, i en el cas de la Lisbeth Salader, els bons consells eren relativament inútils. Ben al contrari, es va escapar totalment del risc de fer coneixença amb els criminals de Grenada en enamorar-se de la Grand Anse Beach, just al sud de Saint George's, una platja de sorra d'una dotzena de quilòmetres de llargada, molt poc freqüentada, on, si en tenia ganes, podia passejar-se durant hores i hores sense cap obligació de xerrar i sense trobar-hi ningú. Es va instal·lar al Keys, un dels pocs hotels americans de la Grand Anse, i hi va passar set setmanes sense fer pràcticament res més que passejar-se per la platja i menjar *chinups*, una fruita local que li recordava les groselles espinoses i que la va entusiasmar totalment.

Era temporada baixa i a penes una tercera part de les habitacions de l'hotel estaven ocupades. El problema era que tant la tranquil·litat de la Lisbeth com les seves velleïtats pels estudis matemàtics es van veure interromputs bruscament pels sorolls de les baralles de l'habitació del costat.

En Mikael Blomkvist va posar el seu dit índex al timbre de l'apartament de la Lisbeth Salander a Lundagatan. No esperava que l'obris, però havia adoptat el costum de passar per allà un o dos cops al mes, només per comprovar si hi era. Fent un cop d'ull a la bústia de la porta, va poder veure la pila de propaganda abandonada. Eren una mica més de les deu del vespre i, tenint en compte la poca llum que hi havia, era difícil de calcular si la pila havia crescut d'ençà del darrer cop.

Va restar indecís un breu instant al replà abans de girar cua, decebut, i d'abandonar l'edifici. Va anar caminant tranquil·lament cap al seu apartament de Bellmansgatan. Un cop a casa, va engegar la cafetera i va obrir els diaris del

vespre, tot mirant distretament a la tele l'edició nocturna de les notícies. Estava moix i es preguntava on devia ser la Lisbeth Salander. Sentia una vaga inquietud, però no hi havia cap motiu per pensar que fos morta o que es trobés en algun embolic. Per mil·lèsima vegada es va preguntar què devia haver passat.

Durant les festes de Nadal de l'any anterior, havia convidat la Lisbeth Salander a la seva cabana de Sandhamn. Van fer llargues passejades xerrant tranquil·lament sobre les conseqüències dels fets dramàtics en què acabaven de prendre part tots dos, quan en Mikael va viure allò que a partir d'aquell moment va considerar com una crisi existencial. Condemnat per difamació, es va passar uns mesos a la presó, la seva carrera professional de periodista es va enfonsar en la misèria i va abandonar amb la cua entre cames el seu lloc d'editor responsable de la revista *Millennium*. Tanmateix, en pocs mesos, tot havia canviat. Invitat a escriure la biografia de l'industrial Henrik Vanger, cosa que va viure com una teràpia escandalosament ben remunerada, va abandonar la seva depressió per llançar-se a una cacera acarnissada contra un assassí en sèrie recargolat i ben amagat. L'atzar va col·locar la Lisbeth Salander en el seu camí. En Mikael va toquejar-se distretament la discreta cicatriu que li havia deixat el nus escorredor per sota de l'orella esquerra. La Lisbeth no sols li havia salvat la carrera —també li havia salvat ben bé la vida.

Més d'una vegada ella l'havia sorprès amb els seus dots tan remarcables —memòria fotogràfica i coneixements fenomenals en informàtica. En Mikael Blomkvist es considerava relativament competent en la matèria, però la Lisbeth Salander manejava els ordinadors com si hagués fet algun pacte amb el diable. A poc a poc, va comprendre que era una autèntica *hacker* de categoria internacional i que, en el si del club exclusiu que es dedicava arreu del món a una activitat informàtica criminal del més alt nivell, ella era una

llegenda, encara que fos anònima i coneguda únicament amb el seu pseudònim de Wasp.

Va ser la capacitat de la Lisbeth de passejar-se pels ordinadors dels altres allò que va proporcionar a en Mikael el material necessari per capgirar el seu fracàs periodístic en l'afer Wennerström: una notícia bomba que un any més tard encara era motiu d'investigacions policials sobre la criminalitat econòmica i que feia anar regularment en Mikael a les butaques dels estudis de televisió.

Un any abans, ell va viure aquella exclusiva amb una satisfacció colossal —com una venjança i una brillant rehabilitació després de la seva estada en la marginalitat periodística. Tanmateix, la satisfacció el va abandonar ràpidament. Al cap d'unes quantes setmanes, ja estava fart d'haver de respondre eternament les mateixes preguntes dels periodistes i dels polis de la brigada financera. *Em sap molt de greu, però no puc revelar les meves fonts.* I el dia en què un periodista de l'*Azerbajdzian Times* es va prendre la molèstia d'anar a Estocolm únicament per fer-li les mateixes preguntes estúpides de sempre, ja en va tenir prou. Va reduir el nombre d'entrevistes a un mínim estricte, i els últims mesos pràcticament ja no s'havia prestat a aquell joc fins que va trucar-li «la noia de TV4», i això només quan la investigació havia entrat en una nova fase ben especial.

La col·laboració d'en Mikael amb «la noia de TV4» tenia, a més, tota una altra dimensió. Ella havia estat la primera periodista a interessar-se per la revelació i sense la seva contribució del primer vespre, quan *Millennium* havia donat a conèixer l'exclusiva, res no hauria fet pensar que la història hagués de tenir un impacte tan gran. En Mikael no es va asabentar fins més tard que ella havia hagut de lluitar amb les ungles per convèncer la redacció que li deixessin explicar aquella història. Ningú no havia tingut gens de ganes d'opinar sobre l'estafador de *Millennium* i, fins al moment

que ella va passar al directe, ningú no hauria pogut certificar que la bateria d'advocats de la redacció la deixarien parlar. Alguns dels seus col·legues més veterans van fer el gest d'abaixar el dit gros davant d'ella per fer-li entendre que, si s'equivocava, la seva carrera se n'anava a can pistras. «La noia», però, va resistir i va tirar endavant la història de l'any.

La primera setmana, ella va seguir l'afer amb tota naturalitat —ja que en realitat era l'única reportera que havia aprofundit en el tema—, però just abans de Nadal en Mikael es va adonar que tots els comentaris i tots els nous punts de vista havien estat transferits als seus col·legues masculins. Per Cap d'Any, en Mikael va saber per mitjans indirectes que simplement havien eliminat «la noia», argumentant que el fet mediàtic més important de l'any havia de ser tractat per periodistes econòmics seriosos i no per una noieta sortida de l'illa de Gotland o vés a saber d'on. Allò va irritar en Mikael i, quan més tard TV4 li va demanar un comentari, va explicar d'entrada que només respondria les preguntes de TV4 si les hi feia «la noia». D'aquí van venir uns quants dies d'un silenci emmurriat fins que aquells païos van acabar capitulant i ella va reaparèixer.

L'interès decreixent d'en Mikael per l'afer Wennerström va coincidir també amb la desaparició de la Lisbeth Salander. La veritat és que ell no entenia gaire què era el que havia passat.

S'havien separat l'endemà del dia de Nadal i no l'havia tornat a veure en els dies posteriors. Cap al vespre de la vigília de Cap d'Any, li va trucar. Ella no va contestar el telèfon. L'endemà va passar per casa seva dos cops i va trucar a la porta. La primera vegada hi havia llum a l'apartament però no va anar a obrir. La segona vegada, tot estava a les fosques. El dia de Cap d'Any, va intentar novament de trucar-li, però sense obtenir-ne cap altra resposta que el missatge que deia que l'abonat no s'hi podia posar.

La va veure dues vegades en el transcurs dels dies següents. Inquiet, va anar a casa seva a principis de gener per asseure's en un esglaó de l'escala de davant del seu apartament. Portava un llibre i va esperar obstinadament durant quatre hores abans no va arribar, quan faltava poc per a les onze del vespre. Ella portava una capsa i es va aturar en sec quan el va veure.

—Hola, Lisbeth —va fer ell tancant el llibre.

La Lisbeth se'l va mirar sense mostrar cap mena d'expressió en la mirada, ni calidesa ni amistat. Després va passar davant d'ell i va ficar la clau al pany.

—Em convides a una tassa de cafè? —va preguntar en Mikael.

Ella es va girar cap a ell i li va parlar en veu molt baixa.

—Vés-te'n. No et vull veure més.

Després va tancar la porta als nassos a un Mikael Blomkvist caigut del núvol, i ell va sentir com girava la clau a l'altre costat.

Tres dies més tard, la va veure per segona vegada. Havia agafat el metro de Slussen a Centralen, i quan el comboi es va aturar a Gamla Stan, mirant per la finestra, la va descobrir a l'andana, encara no a dos metres de distància. La va veure just en el moment en què les portes es tancaven. Durant cinc segons, ella se'l va mirar de fit a fit, però com si ell fos transparent, abans de girar els talons i allunyar-se del seu camp de visió mentre el metro es posava en moviment.

El missatge era ben clar. La Lisbeth Salander no volia saber res d'en Mikael Blomkvist. L'havia eliminat de la seva vida amb la mateixa eficàcia que quan esborrava un fitxer del seu ordinador, sense explicacions ni compromisos. Havia canviat el número del telèfon mòbil i no responia els correus electrònics.

En Mikael va sospirar i va apagar la televisió, es va acostar a la finestra i va contemplar l'ajuntament.

Va demanar-se si estava equivocad d'entestar-se d'aquella manera a passar regularment davant l'apartament de la Lisbeth. Fins aleshores, l'actitud d'en Mikael solia ser que, si una dona assenyalava amb tanta claredat que no volia sentir a parlar d'ell, ell ho deixava córrer. No respectar un missatge com aquell equivalia als seus ulls a no respectar la dona en qüestió.

En els temps de l'afer, havien dormit junts. Havia estat per iniciativa de la Lisbeth i la seva relació havia durat sis mesos. Si la seva decisió havia estat de posar fi a la història d'una manera tan sorprenent com havia començat, en Mikael no tenia cap altre remei que acceptar-ho. Era ella qui havia de tallar. En Mikael acceptava sense problemes aquell paper d'antic amigueta —si és que ara li calia considerar-se com a tal—, però la manera com la Lisbeth Salander l'havia plantat el deixava perplex.

L'únic problema era que li continuava agradant enormement la Lisbeth Salander. No era que n'estigués mínimament enamorat —de fet estaven gairebé tan mal avinguts com puguin estar-ho dues persones qualssevol—, però li agradava de debò i trobava a faltar aquell maleït trosset de dona complicada. S'havia imaginat que la seva amistat era recíproca. En fi, se sentia com un autèntic imbècil.

Després d'un llarg moment davant de la finestra, va prendre una decisió.

Si la Lisbeth Salander el detestava tan cordialment que ni tan sols estava disposada a saludar-lo quan es topaven pel metro, era perquè probablement la seva amistat ja s'havia acabat i el mal era irreversible. A partir d'aquell moment, doncs, ja no tornaria a passar davant el seu apartament ni prendria cap iniciativa per refer el contacte amb ella.

La Lisbeth Salander va consultar el rellotge i va constatar que, encara que es trobés prudentment a l'ombra, esta-

va tota amarada de suor. Eren dos quarts d'onze del matí. Va memoritzar una fórmula matemàtica de tres ratlles i va tancar *Dimensions in Mathematics*, després va agafar la clau de l'habitació i el paquet de tabac de la taula.

La seva habitació era al primer pis, l'últim de l'hotel. Es va despullar i va ficar-se a la dutxa.

Un llangardaix verd de vint centímetres de llarg se la mirava de reüll des de la paret, just sota el sostre. Per la seva banda, la Lisbeth Salander va mirar-se'l també de cua d'ull, però no va fer cap gest per fer-lo fora. Havia arribat a la conclusió que el llangardaix ja era llogater molt abans que arribés ella i que probablement continuaria sent-ho molt de temps després que ella hagués abandonat la Grenada. Hi havia llangardaixos per tota l'illa, s'esmunyien a l'habitació per les persianes de davant de les finestres obertes, per sota la porta o pel forat de ventilació del bany. A ella li agradava la seva companyia, la deixaven globalment en pau i, la veritat, semblaven més intel·ligents que no pas certs humans que havia conegut. L'aigua era fresca sense ser glaçada, de manera que es va estar sota la dutxa durant cinc minuts per refrescar-se.

Tornant a l'habitació, va aturar-se tota nua davant el mirall de l'armari i va examinar el seu cos amb admiració. Continuava pesant quaranta-dos quilos i feia gairebé un metre cinquanta d'alçada. En aquest sentit, no hi havia gran cosa a fer. Tenia uns membres tan prims com els d'una nina, unes mans petites i uns malucs que no semblaven pas tenir-les totes.

Però tenia pits.

Tota la seva vida havia estat ridículament plana, com si encara no hagués entrat a la pubertat. Les seves mamelles sempre havien estat petites, però completament normals. El problema era que tenien la forma de quelcom que es podria descriure com uns simples esbossos d'inflor. Això els

donava un aspecte perfectament ridícul i ella sempre havia trobat desagradable mostrar-se tota nua.

I vet aquí que, de sobte, s'havia retrobat amb els seus pits. No és que ara fossin uns melons (cosa que ella no hauria pas volgut i que hauria estat encara més ridícul en un cos tan fràgil com el seu), sinó dues sines rodones i fermes de la talla almenys d'una mandarina. El canvi s'havia produït a poc a poc i les proporcions eren plausibles. La diferència, en canvi, era radical, tant per al seu aspecte físic com per al seu benestar personal.

S'havia passat cinc setmanes en una clínica prop de Gènova, a Itàlia, per fer-se col·locar els implants que constituïen la base dels seus pits nous. Va escollir una clínica i uns metges que gaudien de la millor reputació a Europa i que practicaven habitualment intervencions mèdicament justificades més que no pas cirurgia estètica. La seva metgessa, una dona forta i encantadora que es deia Alessandra Perrini, va constatar que els seus pits no s'havien desenvolupat prou i que hi havia raons mèdiques per acceptar-la com a pacient.

La intervenció va ser dolorosa, però el cert és que els pits semblaven naturals, a la vista i al tacte. Continuaven tan sensibles com abans de la intervenció i les cicatrius eren gairebé invisibles. No va lamentar la seva decisió ni un sol moment. N'estava satisfeta. Encara sis mesos més tard, no podia passar amb el tors nu per davant d'un mirall sense sorprendre's del canvi i començar a palpar-se'ls. Els vivia com una autèntica millora en la seva qualitat de vida.

Aprofitant la seva estada a la clínica de Gènova, es va fer treure un dels seus nou tatuatges, concretament una vespa de dos centímetres que tenia al costat dret del coll. Li agradaven els seus tatuatges, particularment el gran drac que li anava des de l'espatlla fins al cul, però així i tot havia pres la decisió de desfer-se de la vespa, considerant que una marca tan ostensible i tan visible la feia massa fàcil d'iden-

tificar i de memoritzar. I la Lisbeth Salander no volia que la memoritzessin o la identifiquessin. Li van treure el tatuatge amb l'ajuda d'un làser i, quan es passava el dit pel coll, encara hi podia notar una cicatriu molt lleugera. Una inspecció més aprofundida revelava que la seva pell bronzejada era una mica més clara en l'indret concret del tatuatge, però un cop d'ull ràpid no permetia d'adonar-se'n gens ni mica. En total, la seva estada a Gènova li va costar l'equivalent de 190.000 corones.

Era tot el que es podia regalar a si mateixa.

Va parar de somiejar davant del mirall i es va posar unes calces i uns sostenidors. Dos dies després d'haver abandonat la clínica de Gènova, havia entrat, per primera vegada en els seus vint-i-cinc anys de vida, en una botiga de roba interior i havia comprat aquell objecte que fins aleshores mai no li havia fet cap falta. Després, havia complert vint-i-sis anys i portava aquella peça amb una certa fascinació.

Es va posar uns texans i una samarreta negra de màniga curta on deia *Consider this a fair warning*. Va agafar les seves xancletes i el seu barret de palla i es va penjar una motxilla de niló negre sobre les espatlles.

Quan ja anava cap a la sortida, va veure un petit grup de clients que discutien davant la recepció. Va alentir el pas i va parar l'orella.

—*Just how dangerous is she?* —va cridar una dona negra amb accent britànic.

La Lisbeth la va reconèixer perquè formava part d'un grup d'estiuejants arribat de Londres feia deu dies.

Freddie McBain, el recepcionista canós que invariablement adreçava a la Lisbeth Salander un gentil somriure, feia un posat avorrit. Va explicar que tots els clients de l'hotel rebrien instruccions i que no hi havia cap motiu per amoïnar-se si tothom seguia al peu de la lletra aquelles instruccions. La seva resposta va ser acollida amb una pila de preguntes.

La Lisbeth Salander va arrufar el nas i se'n va anar a trobar l'Ella Carmichael darrere el bar.

—De què va tot això? —va preguntar tot ensenyant-li l'aglomeració de gent a la recepció.

—El Mathilda amenaça de visitar-nos.

—El Mathilda?

—El Mathilda és un huracà que s'ha format al mar del Brasil fa quinze dies i que ha passat tot de dret a través de Paramaribo aquest matí. És la capital del Surinam. No se sap ben bé quina direcció prendrà... probablement més al nord, cap als Estats Units. Però si continua seguint la costa cap a l'oest, es trobarà amb Trinidad i la Grenada pel camí. Altrament dit, correm el risc de tenir vent.

—Em pensava que l'estació dels huracans ja s'havia acabat.

—Exacte. Normalment, els avisos d'huracà ens cauen al damunt al setembre i octubre. Però ara el temps està tan desmanegat amb totes aquestes històries del canvi climàtic que ja no es pot preveure res.

—Ja ho veig. I quan es preveu que arribi el Mathilda?

—Aviat.

—I què s'ha de fer?

—Lisbeth, amb els huracans no s'hi juga. En vam tenir un en els anys setanta que va provocar molts danys aquí, a la Grenada. Jo tenia onze anys i vivia en un poble d'allà dalt cap al Gran Llac, a la carretera de Grenville. Mai no oblidaré aquella nit.

—Ja.

—Però no t'amoïnis. Dissabte queda't a prop de l'hotel. Prepara't una bossa amb tot el que et sembli indispensable (penso en l'ordinador amb què sempre veig que estàs jugant) i estigues a punt per emportar-te-la si t'anuncien que te n'has d'anar cap al refugi. Això és tot.

—Està bé, ja hi pensaré.

—Vols beure res?

—No, gràcies.

La Lisbeth Salander se'n va anar sense dir adéu. L'Ella Carmichael va somriure amb resignació. Havia necessitat unes quantes setmanes per acostumar-se a les maneres d'aquella noia estranya i havia acabat comprenent que la Lisbeth Salander no era arrogant —simplement, venia d'un altre planeta. Però pagava les seves consumicions sense rondinar, es mantenia força sòbria, s'ocupava de les seves coses i no causava mai problemes.

Els transports públics de la Grenada consistien essencialment en uns minibusos decorats d'una manera extravagant que sortien sense fer cas ni dels horaris ni d'altres formalitats. El cert és que garantien una gran fluïdesa de serveis al llarg de tot el dia. Entrada la nit, en canvi, era pràcticament impossible desplaçar-se si no es disposava d'un vehicle personal.

La Lisbeth Salander no es va haver d'esperar a la carretera de Saint George's ni un minut perquè se li aturés un autobús. El conductor era un rasta i els altaveus de l'autobús difonien a tot drap *No Woman, no Cry*. Va tancar les orelles, va pagar el dòlar corresponent i es va encaixonar dins de l'autobús entre una dona refeta de cabells grisos i dos nois vestits amb l'uniforme de l'escola.

Saint George's es trobava en una badia amb forma d'U que formava *the Carenage*. Al voltant del port s'alçaven uns turons escarpats amb diversos immobles, uns edificis colonials i una fortalesa, Fort Rupert, a l'extrem del promontori i arran d'un penya-segat.

Saint George's era una ciutat extremament compacta i densa, amb carrers estrets i nombrosos carrerons. Les cases s'enfilaven pels turons i no hi havia pràcticament cap superfície horitzontal, tret d'un camp de criquet que també feia les funcions d'hipòdrom al límit nord de la ciutat.

Va baixar de l'autobús en ple port i va arribar-se caminant fins a MacIntyre's Electronics, al capdamunt d'un curt caminet molt costerut. Pràcticament tots els productes en venda a la Grenada eren importats dels Estats Units o d'Anglaterra i, per tant, solien costar dues vegades més cars que en qualsevol altra banda, però en compensació la botiga li oferia l'aire condicionat.

La bateria suplementària que havia encomanat per al seu Apple PowerBook G4 de titani amb pantalla de disset polzades finalment havia arribat. A Miami, s'havia proveït d'un ordinador de butxaca Palm on podia llegir el correu electrònic, i que era més fàcil de transportar a la motxilla que no pas arrossegar el PowerBook, però era un substitut bastant pobret de la pantalla de disset polzades. La bateria original començava a fer figa i ja només aguantava la càrrega durant mitja hora, la qual cosa era una autèntica desgràcia quan es volia quedar prop de la piscina, tenint en compte també el proveïment d'electricitat a la Grenada, que era una mica deficient. Durant les setmanes que feia que hi era, ja havia conegut dos talls de corrent bastant llargs. Va pagar amb una targeta de crèdit a nom de Wasp Enterprises, va ficar la bateria a la bossa i va tornar a sortir a la calor del migdia.

Va passar pel Barclays Bank i va treure'n 300 dòlars en metàl·lic; després se'n va anar al mercat a comprar un manat de pastanagues, sis mangos i una ampolla d'un litre i mig d'aigua mineral. La motxilla s'havia anat tornant cada cop més feixuga i, quan va ser de retorn al port, tenia gana i set. Primer va fer un cop d'ull al restaurant Nutmeg, però semblava pres a l'assalt. Va continuar fins al Turtleback, més tranquil allí al final del port, va instal·lar-se a la terrassa i va demanar un plat de calamars amb patates saltejades i una ampolla de Carib, la cervesa local. Va arreplegar un exemplar abandonat del *Grenadian Voice*, que va llegir durant un

parell de minuts. L'únic article d'un cert interès exagerava l'arribada possible del Mathilda. El text estava il·lustrat amb la fotografia d'una casa ensorrada, record dels danys causats per l'últim gran huracà que havia devastat el país.

Va plegar el diari, va veure un glop de Carib directament de l'ampolla, es va deixar anar cap endarrere i va veure l'home de l'habitació 32 que passava del bar a la terrassa. Portava la seva cartera de cuir marró en una mà i un gran vas de coca-cola a l'altra. Els seus ulls van passar per damunt d'ella sense reconèixer-la, abans que se n'anés a seure al costat diametralment oposat de la terrassa, fins que va clavar la mirada a l'aigua davant del restaurant.

La Lisbeth Salander va aixecar una cella i va examinar aquell home que ara veia de perfil. Semblava completament absent i de fet va romandre immòbil durant set minuts. Després va aixecar tot d'una el vas i en va beure tres bones glopades. Va tornar a deixar el vas i es va tornar a posar a mirar l'aigua fixament. Un moment més tard, la Lisbeth va obrir la bossa i en va treure *Dimensions in Mathematics*.

Tota la vida l'havien entusiasmat els puzles i els enigmes. Quan tenia nou anys, la seva mare li havia regalat un cub de Rubik. Durant quaranta minuts, aquell objecte havia plantejat un repte al seu sentit de la lògica, fins que va acabar comprenent-ne el funcionament. A continuació, ja no li va costar gens de resoldre'l. Mai no s'havia equivocat a l'hora de respondre les preguntes dels tests d'intel·ligència dels diaris; de l'estil dels que presentaven cinc figures en formes estranyes i calia indicar quina forma tindria la sisena. Per a ella, la resposta era sempre evident.

A l'escola primària, havia après a sumar i restar. La multiplicació, la divisió i la geometria n'eren la prolongació natural. Sabia fer mentalment la suma del compte en un restaurant, fer una factura i calcular la trajectòria d'un obús

d'artilleria llançat des d'un angle donat a una velocitat donada. Eren evidències. Abans d'haver llegit l'article al *Popular Science*, mai no havia estat gens fascinada per les matemàtiques i ni tan sols havia considerat la taula de les multiplicacions com a matemàtiques. La taula de les multiplicacions era una cosa que havia memoritzat en una tarda a l'escola, i no aconseguia comprendre per què el professor continuava insistint-hi al llarg de tot un any.

Tot d'una havia endevinat la lògica implacable que per força hi havia d'haver darrere els raonaments i les fórmules presentades, cosa que l'havia portat als prestatges de matemàtiques de les llibreries. Però quan va obrir *Dimensions in Mathematics*, se li va presentar un món totalment nou. De fet, les matemàtiques eren un puzzle lògic amb variacions fins a l'infinit —uns enigmes que es podien resoldre. L'interès no es trobava precisament en la solució dels exemples de càlcul. I és que cinc vegades cinc sempre feia vint-i-cinc. La gràcia era intentar comprendre la composició de les regles que permetien resoldre qualsevol problema matemàtic.

Dimensions in Mathematics no era un manual estricte de matemàtiques, sinó una versió de butxaca d'un totxo de mil dues-centes pàgines sobre la història de les matemàtiques des de l'antiguitat grega fins als intents contemporanis de dominar l'astronomia esfèrica. El llibre era considerat com una Bíblia, comparable a allò que havia significat un dia l'*Aritmètica* de Diofant, i que encara continuava significant per als matemàtics més seriosos. La primera vegada que va obrir *Dimensions...* va ser en una terrassa de l'hotel a la Grand Anse Beach i s'havia retrobat tot de sobte dins d'un món encantat de xifres, dins d'un llibre escrit per un autor bon pedagog però que també sabia sorprendre el lector amb anècdotes i problemes desconcertants. Havia pogut seguir l'evolució de les matemàtiques d'Arquimedes fins als molt contemporanis Jet Propulsion Laboratories de Ca-

lifòrnia. Comprenia perfectament els seus mètodes per resoldre els problemes.

Va viure la trobada amb el teorema de Pitàgores ($x^2 + y^2 = z^2$), formulat feia aproximadament cinc-cents anys abans de Crist, com una espècie de revelació. Tot d'un plegat, va comprendre el sentit del que havia memoritzat a l'escola, en un dels escassos cursos a què havia assistit. *En un triangle rectangle, el quadrat de la hipotenusa és igual a la suma dels quadrats dels catets.* Estava fascïnada per la descoberta d'Euclides cap a l'any 300 abans de Crist, enunciant que un nombre perfecte és sempre un múltiple de dos nombres, un dels quals és una potència de 2 i l'altre el mateix nombre a la potència següent de 2 menys 1. Era una millora del teorema de Pitàgores i ella en comprenia la infinitat de combinacions possibles.

$$6 = 2^1 \times (2^2 - 1)$$

$$28 = 2^2 \times (2^3 - 1)$$

$$496 = 2^4 \times (2^5 - 1)$$

$$8.128 = 2^6 \times (2^7 - 1)$$

Podia continuar indefinidament sense trobar cap nombre que pequés contra la regla. Hi havia en tot allò una lògica que encaixava amb el sentit de l'absolut de la Lisbeth Salander. Amb un plaer manifest i de forma ràpida, va assimilar Arquimedes, Newton, Martin Gardner i una dotzena d'altres matemàtics clàssics.

Tot seguit, va arribar al capítol de Pierre de Fermat, l'enigma matemàtic del qual, conegut com a teorema de Fermat, l'havia desconcertat durant set setmanes. De fet, es tractava d'un termini raonable si tenia en compte que Fermat havia empès els matemàtics a la follia durant prop de quatre segles abans que un anglès de nom Andrew Wiles no arribés a resoldre el seu puzzle fins al 1993.

El teorema de Fermat era un postulat d'una senzillesa enganyosa.

Pierre de Fermat va néixer el 1601 a Beaumont-de-Lomagne, al sud-oest de França. Ironies de la història, no era pas cap matemàtic sinó un magistrat i es consagrava a les matemàtiques com si fossin una mena de passatemp es-trany. Tanmateix, estava considerat com un dels matemàtics autodidactes més dotats de tots els temps. Igual que a la Lisbeth Salander, li agradava resoldre puzles i enigmes. La cosa que semblava divertir-lo per damunt de totes les altres era rifar-se d'altres matemàtics construint uns problemes sense preocupar-se de donar-ne la solució. El filòsof René Descartes va guarnir Fermat amb un munt d'epítets degradants, mentre que el seu col·lega anglès John Wallis l'anomenava «aquest refotut francès».

En els anys trenta del segle XVII va aparèixer una traducció francesa de l'*Aritmètica* de Diofant, que reagrupava la totalitat de les teories formulades per Pitàgores, Euclides i altres matemàtics de l'antiguitat. Va ser treballant en el teorema de Pitàgores que Fermat, en una il·luminació genial, havia plantejat el seu problema immortal. Va formular una variant del teorema de Pitàgores. En comptes de $(x^2 + y^2 = z^2)$, Fermat va transformar el quadrat en cub $(x^3 + y^3 = z^3)$.

El problema era que la nova equació no semblava tenir solucions amb uns nombres enters. Així, per mitjà d'un petit canvi teòric, Fermat havia transformat una fórmula proposant un nombre infinit de solucions perfectes en un cul-de-sac que no en tenia cap. El seu teorema era això, justament —Fermat afirmava que enlloc de l'univers infinit dels nombres no existia cap nombre enter en el qual un cub pogués expressar-se com si fos la suma de dos cubs i que això era la regla per a tots els nombres que tenen una potència superior a 2, és a dir, justament el teorema de Pitàgores.

Els altres matemàtics es van afanyar ràpidament a estar-hi d'acord. Utilitzant el mètode d'assajos i errors, van poder constatar que no trobaven cap nombre que refutés l'afirmació de Fermat. L'únic problema era que, fins i tot si feien càlculs fins a la fi del temps, no podrien verificar tots els nombres existents, i que, consegüentment, els matemàtics no podien afirmar que el nombre següent no desmentís el teorema de Fermat. En efecte: en matemàtiques, les afirmacions han de ser demostrables matemàticament i expressar-se per mitjà d'una fórmula general i científicament correcta. El matemàtic ha de poder pujar al podi i pronunciar els mots «és així perquè...».

Fermat, tal com solia, es va mofar dels seus col·legues. Al marge del seu exemplar de l'*Aritmètica*, el geni va gargotejar unes hipòtesis i va acabar amb unes quantes ratlles: *Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiguitas non caperet*. O sigui: *He descobert una demostració meravellosa. L'estretor del marge no la pot contenir*.

Si la seva intenció era empènyer els seus col·legues cap a la follia, se'n va sortir perfectament. D'ençà del 1637, pràcticament tots els matemàtics que es respecten han consagrat un cert temps, a vegades molt, a intentar demostrar la conjectura de Fermat. Generacions de pensadors s'hi han anat trencant el cap fins que va arribar Andrew Wiles i va fer la demostració que tothom esperava, l'any 1993. Feia aleshores vint-i-cinc anys que reflexionava al voltant de l'enigma, i en els últims deu pràcticament a temps complet.

La Lisbeth Salander estava totalment perplexa.

En realitat, la resposta no li interessava gens ni mica. Era la recerca de la solució que la tenia en suspens. Quan algú li donava un enigma per resoldre, ella el resolvia. Abans de comprendre el principi dels raonaments, dedicava temps a dilucidar els misteris matemàtics, però arribava sempre a la resposta correcta abans d'obrir el model per corregir.

Així, doncs, havia tret un paper i s'havia posat a gorgotejar unes quantes xifres després d'haver llegit el teorema de Fermat. I, no sense sorpresa, no havia trobat la solució de l'enigma.

Com que es tenia prohibit mirar la solució, es va saltar el passatge on figurava la que havia trobat Andrew Wiles. En comptes d'això, va acabar de llegir *Dimensions...* i va comprovar que cap dels altres problemes formulats en el llibre no li plantejava dificultats particulars. A continuació, dia rere dia, va tornar a l'enigma de Fermat amb una irritació creixent, tot preguntant-se quina «demostració meravellosa» havia pogut trobar Fermat. Un rere l'altre s'enfonsava en nous carrerons sense sortida.

Va aixecar els ulls quan de sobte l'home de l'habitació 32 va abandonar el seu lloc per dirigir-se cap a la sortida. Va consultar el rellotge i va constatar que l'home s'havia estat assegut sense bellugar-se durant dues hores i deu minuts. Va arrufar el nas i, tota pensarosa, va veure com s'allunyava.

L'Ella Carmichael va deixar el vas damunt la barra del bar davant la Lisbeth Salander tot dient-se que, decididament, les begudes alcohòliques rosades amb aquelles ombrelles tan ridícules no eren precisament el fort d'aquella noia. La Lisbeth Salander demanava sempre el mateix —un *cuba libre*. Només un vespre, s'havia passat una mica amb les cerveses i l'Ella havia hagut de demanar l'ajuda d'un empleat per portar-la a l'habitació. A part d'aquesta única vegada, la seva consumició normal es resumia en cafès amb llet, alguns *cuba libres* i la Carib local. Com de costum, es va instal·lar tota sola a l'extrem dret del bar i va obrir un llibre farcit d'estranyes fórmules matemàtiques, cosa que als ulls de l'Ella Carmichael era una opció literària ben estranya per a una jove soltera de la seva edat.

Va comprovar també que la Lisbeth Salander no semblava gens ni mica interessada a lligar. Els pocs i rars individus que ho havien intentat havien estat gentilment però fermament engegats, i en un cas concret fins i tot de mala manera. L'anomenat Chris MacAllen, que la Lisbeth va enviar a pastar fang amb brusquedat, era, tot s'ha de dir, un talòs local que es mereixia un bon fracàs. L'Ella Carmichael no es va sorprendre gaire quan el noi va ensopegar inexplicablement i va caure a la piscina després d'haver intentat lligar amb la Lisbeth Salander al llarg de tot un vespre. En descàrrec de MacAllen calia dir que no era rancuniós. L'endemà al vespre, es va tornar a presentar, sobri, i va oferir una cervesa a la Salander, que va acceptar-la després d'una petita vacil·lació. D'aleshores ençà, se saludaven gentilment quan es trobaven al bar.

—Tot va bé? —va preguntar l'Ella.

La Lisbeth Salander va fer que sí i va agafar el got.

—Hi ha novetats del Mathilda? —va preguntar ella.

—Continua venint en la nostra direcció. Podríem tenir un cap de setmana força agitat.

—Quan ho sabrem del cert?

—De fet, fins que no hagi passat. Pot venir de dret cap a la Grenada i decidir bifurcar-se cap al nord en el darrer moment. Els huracans són així, van i vénen. Normalment, passen de costat, per sort, perquè si no ja no hi hauria illa. De moment, però, no cal que t'amoïnis.

—No m'amoïno pas.

Van sentir tot d'una un riure una mica forçat i es van girar cap a la dona de l'habitació 32, aparentment encantada de sentir el que li explicava el seu marit.

—Qui és, aquest?

—El Dr. Forbes? Són uns americans d'Austin, a Texas.

L'Ella Carmichael va pronunciar el mot «americans» amb una mala gana evident.

—Ja sé que són americans. Què hi fan, aquí? És metge?

—No, no pas aquesta mena de metge. Es aquí per la fundació Santa María.

—Com?

—Financen els estudis d'infants superdotats. És un bon home, aquest doctor. Està en converses amb el Ministeri d'Educació per construir un nou col·legi a Saint George's.

—Un bon home que pega a la seva dona —va dir la Lisbeth Salander.

L'Ella Carmichael no va respondre i va mirar-se la Lisbeth amb atenció. Després va brandar el cap i va allunyar-se cap a l'altra punta del bar per servir unes Carib a uns quants clients de l'illa.

La Lisbeth es va quedar al bar una dotzena de minuts, amb el nas ficat en les *Dimensions...* Abans i tot de la seva adolescència, havia comprès que estava dotada d'una memòria fotogràfica i que, per tant, era diferent de les seves companyes de classe. Mai no havia revelat aquesta singularitat a ningú —tret d'en Mikael Blomkvist, en un instant de feblesa. Ja se sabia de memòria el text de *Dimensions...* i continuava traguinant el llibre sobretot perquè constituïa un enllaç visual cap a Fermat, com si el llibre s'hagués convertit en un talismà.

Aquell vespre, però, no aconseguia focalitzar els seus pensaments ni en Fermat ni en el seu teorema. Tenia al cap tota l'estona la imatge del Dr. Forbes immòbil, amb l'esguard fixat en un punt de la badia del Carenatge.

No hauria sabut explicar per què allò la feia estar tan incòmoda.

Finalment, va tancar el llibre, va pujar a l'habitació i va engegar el seu PowerBook. Ni pensaments de navegar per internet. L'hotel no tenia ADSL, però la Lisbeth tenia un mòdem intern que podia connectar al seu telèfon mòbil i que li permetia enviar i rebre correus electrònics. Va redactar un breu missatge destinat a Pesta_xyz_666@hotmail.com:

[No hi ha ADSL. Necessito informació sobre un tal Dr. Forbes de la fundació Santa María, i sobre la seva dona, domiciliats a Austin Texas. 500 dòlars a qui em faci la recerca. Wasp.]

Va connectar la seva clau PGP oficial, va encriptar el correu electrònic amb l'ajuda de la clau PGP de Pesta i va prémer la tecla Enviar. Després va mirar l'hora i va constatar que passaven pocs minuts de dos quarts de vuit del vespre.

Va apagar l'ordinador, va tancar la porta amb clau i va recórrer quatre-cents metres per la platja, va tallar per la carretera de Saint George's i va anar a trucar a la porta del cobert del darrere del Coconut. George Bland tenia setze anys i estudiava a Saint George's. Volia ser metge o advocat o qui sap si astronauta, i era gairebé tan escanyolit com la Lisbeth Salander i no gaire més alt que ella.

La Lisbeth havia conegut en George Bland a la platja la primera setmana a la Grenada, l'endemà d'haver-se instal·lat a la Grand Anse. Havia fet una llarga passejada per la platja i s'havia assegut a l'ombra d'unes palmeres per mirar com uns nens jugaven a futbol a la vora de l'aigua. Va obrir *Dimensions...* i es va submergir en la lectura quan ell va venir a seure uns quants metres davant seu, aparentment sense haver-se adonat de la seva presència. Va observar-lo en silenci. Un jove negre amb sandàlies, pantalons negres i camisa blanca.

Ell va obrir també un llibre i es va posar a llegir. Com ella, estudiava un llibre de matemàtiques —*Basics 4*. Aparentment concentrat en el tema, va començar a fer gargots a les pàgines d'un quadern. No va ser fins al cap de cinc minuts, quan ella va estossegar una mica, que es va adonar de la seva presència, i llavors es va sobresaltar, espantat. Es va excusar d'haver-la molestat, va agafar la bossa i el llibre i ja es disposava a anar-se'n quan ella li va preguntar si trobava gaire difícils les matemàtiques.

Àlgebra. En pocs segons, ella va poder observar un error fonamental en la seva operació. Mitja hora més tard, havien acabat els deures. Una hora més tard, ja havien recorregut el capítol següent i ella li havia explicat pedagògicament l'entrellat de les operacions. Ell la va contemplar amb veneració. Dues hores més tard, ja li havia revelat que la seva mare vivia al Canadà, a Toronto; que el seu pare vivia a Grenville, a l'altre costat de l'illa, i que ell mateix residia en un cobert darrere el Coconut, en un turonet sobre la platja. Era el més petit de la família, amb tres germanes més grans.

La Lisbeth Salander va trobar la seva companyia sorprenentment relaxant. La situació no era gens corrent. Ben poques vegades, per no dir mai, encetava una conversa amb altres persones per a una simple xerrameca. No era tímida. Per a ella, una conversa tenia una funció pràctica: on puc trobar una farmàcia o quant val l'habitació? La funció d'una conversa tenia a veure també amb la feina. Quan havia treballat d'investigadora per a en Dragan Armansky a Milton Security, no havia tingut cap problema per tenir converses delirants a fi d'obtenir informació.

Ben al contrari, detestava les converses personals que desembocaven sempre en un escorcoll en tota regla sobre el que estava disposada a revelar de la seva vida personal. *Quants anys tens? —Endevina-ho. —T'agrada la Britney Spears? —Qui és aquesta? —T'agraden els dibuixos de Carl Larsson? —Mai no m'ho he plantejat. —Que ets lesbiana? —Vés-te'n a la merda!*

En George Bland era maldestre i alhora segur de si mateix, però era ben educat i va intentar conversar de manera intel·ligent sense entrar en competició amb ella i sense escorcollar en la seva vida privada. Com ella, semblava que estava sol. Tot feia pensar que acceptava amb tota simplicitat el fet que una deessa de les matemàtiques hagués davallat a la platja de Grand Anse i semblava satisfet que ella s'avingués a

fer-li companyia. Al cap d'unes quantes hores a la platja, quan el sol ja s'amagava a l'horitzó, es van aixecar per marxar. Ell la va acompanyar cap a l'hotel, pel camí li va ensenyar la barraca que li servia d'habitació d'estudiant, i li va preguntar si podia oferir-li un te. Ella va acceptar, cosa que va semblar sorprendre'l.

El seu lloc de residència no podia ser més senzill: un cobert on hi havia una taula en mal estat, dues cadires, un llit i un armari per a la roba. Com a única il·luminació, un petit llum de despatx connectat a un cable que venia del Cocanut. La cuina era un fogonet de càmping. Li va proposar arròs amb verdura que va servir en uns plats de càmping de plàstic. I li va oferir també que fumés la substància local il·legal, cosa que ella va acceptar.

A la Lisbeth no li va costar gens d'entendre que la seva presència el trasbalsava i que no sabia realment com comportar-se. De sobte, va decidir que li permetria que la seduís. Tot plegat, però, va adoptar l'aire d'un procés més aviat carregós i complicat. Ell prou que havia captat els seus senyals, però no tenia ni la més petita idea de quina actitud adoptar. Anava marejant la perdiu amb una frustració evident fins que ella va perdre la paciència, el va ajeure damunt del llit amb determinació i es va treure la samarreta de tirants.

Era el primer cop que es mostrava tota despullada davant d'algú d'ençà de l'operació. Quan se'n va anar de la clínica amb els seus nous pits, va experimentar una mena de pànic, i va necessitar una bona estona abans de comprovar que ningú no se la mirava. La Lisbeth Salander, que normalment se'n refotia del que els altres poguessin pensar d'ella, aquell dia no les tenia pas totes.

Conscient que tard o d'hora li caldria llançar-se a la piscina, havia acollit en George Bland com una estrena perfecta, encara que fos d'una tímidesa tan alarmant. Després d'haver aconseguit treure-li els sostenidors (no sense una certa dosi

d'encoratjament), va apagar el llum de prop del llit abans de despullar-se. La Lisbeth el va tornar a encendre. Va vetllar amb tota l'atenció les seves reaccions mentre l'anava tocant amb poca traça. Fins molt més tard del vespre, no es va relaxar i llavors va poder comprovar que ell considerava els seus pits com si fossin completament naturals. Ben mirat, també calia reconèixer que potser no havia vist gaires pits de dona...

No és que hagués tingut cap intenció de buscar-se un amant adolescent a la Grenada. Allò havia estat una cosa impulsiva i, quan se'n va anar, ja avançada la nit, no pensava pas que l'hagués de tornar a veure. Però l'endemà mateix se'l va trobar una altra vegada a la platja i es va adonar que era una companyia agradable. Durant les set setmanes que es va estar a la Grenada, en George Bland es va convertir en un element potser no pas estable, però tanmateix un element en la seva existència. Va constatar que quan passejaven plegats, devien tenir la pinta de dos adolescents. *Sweet sixteen*.

És probable que ell trobés que la vida s'havia tornat més interessant. Havia conegut una dona que li donava lliçons de matemàtiques i d'erotisme.

Va obrir la porta i va adreçar-li un somriure embadalit.
—Vols companyia? —va preguntar-li ella.

La Lisbeth Salander va abandonar un George Bland beatífic de satisfacció poc després de les dues de la matinada. Tenia una sensació de calor al cos, i va preferir seguir la platja en comptes d'agafar la carretera per tornar al Keys Hotel. Caminava tota sola en la foscor, sabent molt bé que en George Bland la seguiria a un centenar de metres de distància.

Sempre ho feia. Ella mai no es va quedar a dormir a casa seva. En George va protestar vigorosament contra la idea mateixa que una dona es pogués passejar tota sola de nit per tornar a l'hotel. Sobretot perquè sovint s'havia fet molt tard. La Lisbeth Salander va escoltar amb atenció els seus ar-

guments abans de tallar en sec la discussió amb un simple no. *Vaig on vull quan ho vull. End of discussion. I no, no m'agrada portar escorta.* La primera vegada que es va adonar que la seguia, es va empipar molt, però després va comprendre que allò formava part del caràcter d'en George Bland. Ara més aviat trobava un cert encant en els seus instints de protecció i feia com si ignorés la seva presència al darrere i com si no sabés que ell no tornaria a casa seva fins després d'haver-la vist entrar a l'hotel.

Es preguntava què faria si de sobte algú l'hagués agredida.

Per la seva banda, ella hauria recorregut al martell que havia comprat a la ferreteria de MacIntyre i que guardava dins la butxaca exterior de la motxilla. Segons la Lisbeth Salander, hi havia poques situacions d'amenaça a les quals no pogués posar fi l'ús d'un bon i vell martell.

Feia una mitja lluna molt brillant, però el cel resplendia d'estrelles. Va aixecar els ulls i va identificar Règulus, de la constel·lació del Lleó. Ja quasi havia arribat a l'hotel quan va aturar-se en rodó. Acabava de percebre una silueta a la platja, a la vora de l'aigua, molt a prop de l'hotel. Era la primera vegada que veia algú a la platja després de l'entrada de fosc. Els separaven un centenar de metres, però la Lisbeth va poder identificar fàcilment aquell individu.

Era l'honorable Dr. Forbes, habitació 32.

Ella es va apartar ràpidament unes quantes passes i es va arraulir a la vorada dels arbres. Quan es va girar per comprovar-ho, va poder constatar que en George Bland també s'havia quedat clavat a terra. L'home de la vora de l'aigua anava amunt i avall, tot xino-xano. Fumava un cigarret. Regularment s'aturava i s'inclinava cap endavant com si examinés la sorra. Aquella pantomima va durar una vintena de minuts i a continuació, tot de sobte, va fer mitja volta i va tornar a pujar cap a l'entrada de l'hotel pel costat de la platja, on va desaparèixer.

La Lisbeth es va esperar un minut, arrufant el nas, abans d'anar-se'n a l'indret exacte per on l'home de l'habitació 32 havia caminat. Va descriure-hi lentament un semicercle i va observar el terra. Només hi va veure sorra, alguns còdols i petxines. Al cap de dos minuts, va interrompre la seva inspecció, tota perplexa, i va pujar cap a l'hotel.

Va sortir al balcó de la seva habitació, es va inclinar per damunt de la barana i va mirar al balcó dels seus veïns. Tot estava tranquil. Aparentment, la batussa del vespre ja s'havia acabat. Un moment més tard, va anar a buscar la seva bossa, en va treure un paper i va cargolar-se un porro amb el material de què l'havia proveïda en George Bland. Va seure en una cadira del balcó i va contemplar l'aigua fosca del mar Carib fumant i reflexionant.

I tot d'un plegat li va fer l'efecte que tenia dintre seu un sistema d'alerta amb tots els llums vermells encesos.

CAPÍTOL 2

Divendres, 17 de desembre

En Nils Erik Bjurman, advocat, cinquanta-cinc anys, va deixar la seva tassa de cafè i va contemplar la gentada que passava per davant del cafè Hedon, a la plaça de Stureplan. Seguia amb els ulls la marea dels vianants sense observar-ne cap en particular.

Pensava en la Lisbeth Salander. Pensava sovint en la Lisbeth Salander.

L'odiava amb una intensitat extrema en el seu registre emocional.

La Lisbeth Salander l'havia esclafat. Mai no oblidaria aquell instant. S'havia apoderat dels comandaments i l'havia humiliat. L'havia maltractat de tal manera que en quedaven uns rastres inesborrables en el seu cos. Més concretament, li ocupaven vint centímetres quadrats a la panxa just al damunt dels seus òrgans sexuals. L'havia encadenat al seu propi llit, l'havia torturat i li havia tatuat un missatge sobre el qual ningú no es podia enganyar i que seria molt difícil d'esborrar:

SÓC UN
PORC SÀDIC,
UN PERVERTIT

I UN
VIOLADOR.

Que el contingut del missatge fos perfectament verídic no hi tenia res a veure. L'odi d'en Bjurman no era pas racional.

La Lisbeth Salander havia estat declarada jurídicament irresponsable per un tribunal de primera instància d'Estocolm. En Bjurman havia estat designat per ser-ne el tutor, la qual cosa la situava en un estat de dependència total respecte d'ell. La primera vegada que es va trobar amb la Lisbeth Salander, ell havia començat a fantasiejar amb ella. No s'ho podia explicar, però aquella noia invitava a aquell tipus de comportament. I s'havia aprofitat de la seva posició per violar-la.

Des d'un punt de vista purament intel·lectual, l'advocat Nils Bjurman sabia que l'acte que havia comès no era socialment ni acceptable ni permès. Sabia que havia actuat malament. Sabia també que, jurídicament, els seus actes eren indefensables i mereixedors d'uns quants anys de presó.

Des d'un punt de vista emocional, tota aquella saviesa intel·lectual no tenia gaire pes. No podia fer altra cosa que reconèixer la gravetat dels seus actes i acceptar que allò no era cap excusa. Tan bon punt va conèixer la Lisbeth Salander, al desembre de dos anys enrere, va saber que era la seva joguina. Les lleis, les regles, la moral i la responsabilitat no hi tenien res a veure, en absolut.

Aquella noia era ben estranya —adulta, però amb un aspecte que se la podia prendre per una menor. Ell controlava la seva vida —podia disposar de la Lisbeth Salander. Era impecable.

Havia estat declarada major incapaç i la seva biografia en forma de dictàmens mèdics la transformava en un ésser privat de tota credibilitat, si és que mai li passava pel cap la idea

de protestar. No es tractava tampoc de cap violació d'un infant càndid —el seu expedient assenyalava que havia tingut un munt d'experiències sexuals i que fins i tot se la podia considerar una persona de costums depravats. L'informe d'un assistent social afirmava que, a l'edat de disset anys, la Lisbeth Salander ja ofería probablement serveis sexuals a canvi de diners. Al començament d'aquest informe, la nota d'una patrulla de policia deia que havien observat un notori pervertit en companyia d'una noia en un banc del parc de Tantolunden. El cotxe de policia es va aturar i els agents van controlar la parella; la noia s'havia negat a respondre les seves preguntes i el paio aquell estava massa borratxo per donar una explicació sensata del que tenien entre mans.

Per a l'advocat Bjurman, s'imposava una conclusió: la Lisbeth era una puta de baixa estofa. Estava en poder d'ell. No corria cap risc. Encara que ella protestés davant la Comissió d'Assumptes Tutelars, ell podria basar-se en la seva pròpia credibilitat i els seus mèrits per deixar-la com una mentidera compulsiva.

Era la joguina ideal —adulta, dissoluta, socialment incompetent i entregada a la seva bona voluntat.

Era la primera vegada que s'havia aprofitat d'un dels seus clients. Abans, mai no li havia passat pel cap aprofitar-se d'algú amb qui mantenia una relació professional. Per trobar una vàlvula d'escapament a les seves exigències particulars en matèria de jocs sexuals, havia recorregut sempre a prostitutes. Havia estat discret i prudent i mai no s'hi havia mirat en les despeses; l'únic problema era que les prostitutes no el satisfien. Feien comèdia, ho feien veure. Ell remunerava una noia que gemegava, cridava i feia el seu paper, però tot era tan fals com la desastrosa imitació d'una obra mestra.

Havia intentat dominar la seva dona en l'època en què estava casat, però també en va sortir totalment insatisfet. Ella hi consentia, però també feia comèdia.

La Lisbeth Salander era la persona somiada. No tenia defensa. No tenia família, ni tampoc amics. Havia estat una autèntica víctima, totalment vulnerable. L'ocasió fa el lladre.

I després, de sobte, ella el va esclafar.

Li havia replicat amb una força i una resolució que mai no hauria ni tan sols sospitat. L'havia humiliat. L'havia torturat. Pràcticament l'havia anorreat.

Durant els quasi dos anys que havien transcorregut, la vida d'en Nils Bjurman va conèixer un canvi radical. Els primers temps, després de la visita nocturna de la Lisbeth Salander al seu pis, va quedar paralitzat —incapaç de pensar i d'actuar. Es va tancar a casa seva, no va respondre el telèfon i no es va veure amb forces per mantenir el contacte amb els seus clients habituals. Al cap d'un parell de setmanes, va agafar la baixa. La seva secretària s'ocupava de la correspondència del despatx, anul·lava les visites i mirava de respondre les preguntes dels clients més enfadats.

Cada dia contemplava el seu cos al mirall de la porta del bany. Finalment, va treure el mirall.

No va tornar al despatx fins a principis d'estiu. Va fer una tria dels seus clients i la major part els va anar confiant als seus col·legues. Els únics que va conservar eren algunes societats a les quals garantia una certa correspondència jurídica però sense haver-s'hi de comprometre. L'altra única clienta restant era la Lisbeth Salander —cada mes preparava un balanç financer i un informe per a la Comissió d'Assumptes Tutelars. Feia exactament el que ella li havia demanat —els informes eren pures invencions que establien que ella no tenia cap necessitat d'un tutor.

Cada informe li recordava dolorosament l'existència de la Lisbeth Salander, però no tenia elecció.

En Bjurman va passar l'estiu i la tardor immers en un remugament que li impedia del tot actuar. Al desembre, fi-

nalment, es va recuperar i va comprar un bitllet d'avió per a França. Havia demanat hora en una clínica de Marsella que havia trobat per internet, i havia consultat un cirurgià perquè considerés la manera de treure el tatuatge.

El metge, estupefacte, va examinar el seu ventre mutilat. En acabat, li va proposar un tractament. El mètode més senzill consistia en unes sessions de làser, però el tatuatge estava tan escampat i l'agulla havia estat clavada tan profundament que tenia por que l'únic mètode realista no fos una sèrie de trasplantaments de pell. Era car i requeria temps.

En el transcurs dels dos anys que havien passat, només s'havia trobat amb la Lisbeth Salander una sola vegada.

La nit que ella el va atacar i va agafar els comandaments de la seva vida, també es va apoderar d'una còpia dels jocs de claus del despatx i del pis. Va dir que el vigilaria i que li faria alguna visita quan menys s'ho esperés. Deu mesos més tard, gairebé va començar a creure que es tractava d'una amenaça etèria, però no va gosar canviar el pany. L'amenaça era explícita —si mai el trobava amb una dona al llit, faria públic l'enregistrament de noranta minuts on se'l veia violant-la de la manera més brutal. I després, una nit de mitjan gener de l'any anterior, es va despertar tot d'una a les tres de la matinada. No sabia què l'havia despertat, va encendre el llum de la tauleta de nit i va estar a punt de xisclar de terror quan se la va trobar palplantada al peu del llit. Era com un fantasma fet realitat a la seva habitació. El seu rostre era pàl·lid i inexpressiu. Duia a la mà aquella maleïda porra elèctrica. L'havia estat contemplant en silenci durant uns quants minuts.

—Bon dia, advocat Bjurman —va acabar dient—. Em sap greu haver-te despertat, aquest cop.

Senyor, això vol dir que ja havia vingut, doncs? I jo que dormia...

No va arribar a aclarir si l'enganyava o no. En Nils Bjurman es va aclarir la gola i va obrir la boca. Però ella el va interrompre amb un gest.

—T'he despertat per una sola raó. Aviat me n'aniré de viatge per bastant de temps. Continuaràs escrivint els informes mensuals sobre el meu benestar, però en comptes de deixar-ne una còpia a la meva adreça, ara l'enviaràs a una adreça de correu electrònic.

Va treure's un paper doblegat de la butxaca i el va deixar a l'espona del llit.

—Si la Comissió d'Assumptes Tutelars volgués entrar en contacte amb mi o hi hagués qualsevol altra cosa que exigís la meva presència, m'escriràs un missatge en aquesta adreça. Entesos?

Va fer que sí amb el cap.

—D'acord...

—Calla. No vull sentir la teva veu.

Ell va serrar les dents. Mai no havia gosat posar-s'hi en contacte perquè ella l'hi havia prohibit expressament. Si hi contactava, enviaria el vídeo a les autoritats. En comptes d'això, ell havia estat rumiant durant mesos què li diria quan ella es posés en contacte amb ell. Havia comprès que no hi havia cap argument per justificar el que havia fet. Només podia apel·lar a la seva generositat. Només que li donés l'oportunitat de parlar, la podria convèncer que havia actuat en un estat de trastorn mental transitori —que li sabia molt de greu i que volia rehabilitar-se. Estava disposat a arrossegar-se per la pols per ensabonar-la i desactivar l'ame-naça que ella representava.

—He de parlar —va intentar-ho amb una veu llastimosa—. Voldria demanar-te perdó.

Ella va acollir la seva petició sorprenent amb uns ulls inquisidors. Finalment es va inclinar per damunt la part inferior del llit i va etzibar-li una mala mirada.

—Escolta'm, llardós de merda: ets un podrit. Mai no et perdonaré. Però si fas bondat, et deixaré guillar el dia que sigui revocada la meva tutela.

Es va esperar fins que ell va abaixar els ulls. *M'obliga a arrossegar-me.*

—El que et vaig dir ara fa un any encara està en vigor. Si fas el ruc, faig públic el vídeo. Si entres en contacte amb mi d'una manera diferent de la que he decidit, faig públic el vídeo. Si em morís en un accident, es farà públic el vídeo. I si em tornes a tocar, et mato.

Se la va creure. Ni el dubte ni les negociacions hi tenien cabuda.

—Una altra cosa. El dia que et deixi marxar, faràs el que vulguis. Però fins llavors, no trepitjaràs aquesta clínica de cirurgia estàtica de Marsella. Si hi tornes a anar i comences un tractament, et tatuaré una altra vegada. Però aquest cop ho faré al front.

Puta de merda. Com ho ha pogut saber, això de Marsella?!

Un instant després, ella ja havia desaparegut. Va sentir un petit clic quan va girar la clau de la porta d'entrada. Era realment com si hagués rebut la visita d'un fantasma.

A partir d'aquell moment, va començar a odiar la Lisbeth Salander amb una intensitat que flamejava en el seu pensament com si fos acer roent i que transformava la seva existència en una set immensa d'esclafar-la. Fantasiejava sobre la seva mort. S'imaginava que l'obligava a arrossegar-se per implorar-li gràcia. Però no tindria compassió. Somiava que li posava les mans al coll i l'anava estrenyent fins a l'ofec. Volia arrencar-li els ulls de les òrbites i el cor de la caixa toràcica. Volia esborrar-la de la faç de la terra.

Paradoxalment, va ser també en aquell instant que va notar que es tornava a posar en funcionament i que retrobava un estrany equilibri mental. Sabia que estava obsesionat per la Lisbeth Salander, que ell focalitzava sobre la seva

existència cada minut que estava despert. Però va descobrir que havia començat a pensar una altra vegada d'una manera racional. Per aconseguir esclafar-la, havia de recuperar els comandaments del seu intel·lecte. La seva vida va tornar a tenir un objectiu.

Aquell dia, va deixar de fantasiejar sobre la seva mort i va començar a planificar-la.

En Mikael Blomkvist va passar a menys de dos metres darrere de l'advocat Nils Bjurman quan, al cafè Hedon, va zigzaguejar amb un parell de tasses cremants de cafè amb llet per arribar a la taula de l'Erika Berger, la directora de *Millennium*. Ni ell ni l'Erika no havien sentit a parlar mai de l'advocat Nils Bjurman, i no van parar-hi esment.

L'Erika va arrufar el nas i va desplaçar un cendrer per fer lloc per als vasos. En Mikael va penjar l'americana al respall de la cadira, va emportar-se el cendrer cap al seu costat de la taula i va encendre un cigarret. L'Erika no podia sofrir el fum del tabac i se'l va mirar amb una cara afligida. Llavors ell va treure el fum cap a un costat, com per excusar-se.

—Em pensava que ho havies deixat.

—És una recaiguda temporal.

—No penso tornar a dormir amb homes que facin pudor de fum —va dir ella amb un somriure adorable.

—*No problem*. Hi ha un munt de noies que no són tan primmirades —va dir en Mikael tornant-li el somriure.

L'Erika Berger va aixecar els ulls al cel.

—Quin és el problema? He quedat amb la Charlie d'aquí a vint minuts. Anem al teatre.

La Charlie era la Charlotta Rosenberg, la companya d'infantesa més antiga de l'Erika.

—L'empleada que tenim en pràctiques em provoca. És la filla d'una de les teves amigues. Tot just fa dues setmanes

que treballa amb nosaltres i encara n'hi queden vuit més a la redacció. No trigaré gaire a rebentar-li el cervell.

—Sí, ja m'he adonat que et devora amb els ulls. No cal dir que espero de tu que et comportis com un autèntic cavaller.

—Erika, aquesta noia té disset anys i, sent molt generós, diria que la seva edat mental és d'uns deu anys, si fa no fa.

—Simplement està impressionada de coneixe't. Segur que és un xic d'idolatria.

—Ahir al vespre, a dos quarts d'onze, va trucar a baix a casa meva. Em va proposar que compartíssim una ampolla tots dos junts.

—Apa, doncs! —va fer l'Erika Berger.

—Apa què? —va fer en Mikael—. Ricky, aquesta mossa només hi té vent, entre les dues orelles. Seria una *barbie* perfecta en una sèrie de la tele. És collonuda, té uns bons pits, un culet la mar de bufó i tota la pesca. Si jo tingués vint anys menys, probablement no dubtaria ni un segon a lligar-me-la. Però, en fi, té disset anys. I jo en tinc quaranta-cinc.

—No cal que m'ho recordis. Tu i jo tenim la mateixa edat —va dir l'Erika Berger.

En Mikael Blomkvist es va deixar anar cap endarrere i va fer caure la cendra.

No cal dir que en Mikael Blomkvist havia observat que l'afer Wennerström li havia atorgat un estrany estatus de *superstar*. Al llarg de l'any, havia rebut invitacions a festes i actes de tota mena, enviades des dels llocs més inversemblants i per mitjà de vagues coneixences en la casa de les quals mai no havia estat abans i amb les quals no havia tingut mai ni el més petit contacte.

Segur que els que l'invitaven ho feien perquè tenien ganes d'integrar-lo en el seu cercle; d'aquí els petons de ben-

vinguda per part de gent amb qui en altre temps només havien fet una simple encaixada i que ara volien aparèixer com si fossin amics íntims. No es tractava tant de col·legues dels mitjans —ja els coneixia i tenia amb ells unes bones o unes males relacions—, sinó d'això que en diuen personalitats del món cultural, actors, polemistes més o menys coneguts i mitges vedets. Fardava molt tenir en Mikael Blomkvist d'invitat en una recepció per al llançament d'un llibre o en una vetllada privada. D'aquí, doncs, aquella allau d'invitacions i de demandes de participació en tal acte o en tal altre. S'havia convertit en una mena de costum respondre amb un «M'hauria encantat, quin greu que em sap, ja ho tenia compromès».

Entre els inconvenients de la condició de ser una estrella, en Mikael havia descobert també que els rumors corrien a tot drap. Un conegut li havia trucat, visiblement amoïnat per la seva salut; la pregunta es desprenia directament d'un rumor que deia que havia entrat en una clínica per fer-hi una cura de desintoxicació. En realitat, els abusos de la droga per part d'en Mikael es resumien, d'ençà dels seus anys d'adolescent, en alguns escassos porrets i en el fet d'haver tastat la cocaïna, en una avinentesa molt particular de quinze anys endarrere, amb una holandesa que cantava en un grup de rock. El seu consum d'alcohol estava més desenvolupat, però es continuava limitant a uns quants casos aïllats d'algunes bufes de mil dimonis arran d'un sopar o d'una festa. Als bars, rarament consumia res que no fos una bona cervesa de marca, però també prenia amb molt de gust una copa de vi. I a casa seva, hi havia unes quantes ampolles de vodka o de whisky que li havien regalat i que destapava tan poques vegades que quasi feia riure.

Que en Mikael fos solter amb nombroses relacions i històries d'amor ocasionals no era cap secret per a ningú, tant en el cercle dels seus amics com a fora, però això feia

córrer altres rumors. El seu embolic prou conegut amb l'Erika Berger havia provocat un munt d'especulacions al llarg dels anys. Darrerament, les xafarderies s'havien enriquit amb afirmacions que asseguraven que anava de llit en llit, que lligava sense pensar-s'ho gens ni mica i que se servia de la seva notorietat per cardar amb tota la clientela femenina dels bars d'Estocolm. Un periodista que amb prou feines el coneixia li va demanar fins i tot una vegada si s'havia assessorat sobre la seva addicció al sexe, ja que un actor americà cèlebre acabava d'entrar en una clínica a causa d'aquest problema. En Mikael li va respondre que ell no era cap actor americà cèlebre i que no sentia cap necessitat d'ajuda en aquell terreny.

En Mikael havia tingut moltes relacions episòdiques, això era ben cert, i fins i tot s'havia embrancat en diversos embolics alhora. No sabia ben bé quina explicació donar-hi. Sabia que no estava malament físicament, però mai no s'havia considerat a si mateix un gran seductor. Per contra, sí que havia acabat comprenent que tenia aparentment alguna cosa que interessava les dones. L'Erika Berger li va explicar que irradiava alhora seguretat i confiança, i que tenia un do perquè les dones se sentissin relaxades amb ell i sense obligacions. Anar-se'n al llit amb ell no era amenaçador, ni esgotador, ni complicat —era una cosa sense exigències i eròticament agradable. En definitiva, segons el mateix Mikael, tal com havia de ser.

Contràriament al que s'imaginava la majoria dels seus amics, en Mikael mai no havia lligat gaire. En el millor dels casos, donava a entendre que era allí present, i disposat a consentir-hi, però sempre deixava que fos la dona qui prengués la iniciativa. La relació sexual venia com una conseqüència lògica de la relació, i prou. Les dones amb qui cardava gairebé mai no eren aventures anònimes d'una sola nit —i quan aquest havia estat el cas, l'exercici havia resultat

més aviat insatisfactori. Les millors relacions d'en Mikael eren les que tenia amb persones que havia après a conèixer en un context o en un altre i que li havien agradat de debò. Així, doncs, no era pas per atzar que havia encetat un embolic amb l'Erika Berger vint anys enrere —eren amics i s'atreien l'un a l'altra.

Tanmateix, la seva recent celebritat havia fet augmentar l'interès que les dones tenien envers ell, d'una manera que trobava ben estranya i ben incomprendible. Allò que més el sorprenia de tot era que les dones extremament joves poguessin fer-li insinuacions impulsives en les situacions més inesperades.

Però, ben al contrari, la fascinació d'en Mikael es girava cap a un altre tipus de dones, diferents de les jovenetes entusiastes, a desgrat de les seves faldilles tan curtes i dels seus cossos tan ben proporcionats. Quan era més jove, les seves parelles havien estat sovint més grans que no pas ell, i una o dues vegades considerablement més grans i més experimentades. Quan va anar posant anys va ampliar el seu espectre, però el seu embolic amb la Lisbeth Salander d'un any abans —ella en tenia aleshores vint-i-cinc— representava definitivament una baixada molt notable de la mitjana d'edat de les seves parelles habituals.

I aquesta era la raó de la seva cita precipitada amb l'Erika.

Per fer un favor a una amiga de l'Erika, *Millennium* havia contractat a prova una noia d'un centre professional de la comunicació. De fet, això no tenia res d'extraordinari; cada any en tenien uns quants, d'empleats en pràctiques. La noia en qüestió tenia disset anys. En Mikael s'havia mostrat ben educat amb ella i havia constatat amb bastant rapidesa que l'interès d'aquella noia pel periodisme era força vague, deixant de banda que volia «sortir a la tele» i que, pensava en Mikael, podria utilitzar el prestigi d'haver treballat durant un temps a la revista *Millennium*.

Ben aviat es va adonar que no deixava escapar ni una sola ocasió d'inclinar-se damunt d'ell per ressaltar la seva pitrera. Ell havia fet veure que no captava aquelles insinuacions tan ostensibles, la qual cosa havia donat com a únic resultat que ella redoblés els seus esforços. Tot plegat era patètic.

L'Erika Berger va esclafir a riure.

—T'ho juro, ets víctima d'un assetjament sexual a la feina.

—Ricky, és penós de debò. Sobretot, no vull ferir-la o molestar-la. Però és que ella és gairebé tan subtil com una euga en zel. Em pregunto quin serà el pròxim pas.

—Mikael, només té disset anys, està farcida d'hormones i tu la deus impressionar moltíssim. Està enamorada de tu i simplement és massa jove per saber com expressar-se.

—Em sap molt de greu, però t'equivoques. Sap perfectament bé com expressar-se. Hi ha alguna cosa perversa en la seva manera d'actuar, i comença a posar-se nerviosa perquè jo no pico l'ham. A més a més, no tinc ni idea del que deu explicar a les seves amigues. Francament, m'agradaria estalviar-me una nova tongada de rumors que em presentarien com un vell libidinós en zel que sempre està empaitant la carn més fresca.

—Bé, d'acord, ja entenc el teu problema. Així és que ahir al vespre va venir a trucar al teu interfon.

—Amb una ampolla de vi. Fent veure que tornava d'una festa a casa d'un «amic» del barri, va intentar explicar-me que era «una casualitat collonuda» que justament hagués anat a passar a prop de casa meva.

—I què li vas dir, tu?

—No vaig deixar-la entrar. Vaig mentir, vaig dir-li que em trobava malament, que tenia una visita femenina.

—I com s'ho va prendre?

—Es va empenyar, però va marxar.

—I què vols que hi faci, jo?

—Espavila't per treure-me-la del damunt. Dilluns, penso acorrallar-la cara a cara. O deixa de fer el circ, o la foto fora de la redacció.

L'Erika Berger va rumiar una estona.

—No —va fer—. No diguis res. Ja hi parlaré.

—No tinc cap més elecció.

—Ella busca un amic, no un amant.

—No sé pas què és el que busca, però...

—Mikael. Jo ja ho he viscut, això. Et dic que hi parlaré.

Com tothom que havia mirat la televisió o llegit algun diari durant l'any, en Nils Bjurman havia sentit a parlar d'en Mikael Blomkvist. Per contra, no el va reconèixer pas i, si ho hagués fet, tampoc no hauria reaccionat. Desconeixia totalment que existís cap lligam entre la redacció de *Millennium* i la Lisbeth Salander.

I fins i tot si hagués tingut coneixement d'aquest lligam, res no fa pensar que hagués reaccionat —estava massa immers en les seves cabòries per adonar-se del que tenia al voltant.

Quan la seva paràlisi intel·lectual el va abandonar finalment un any abans, va començar lentament a analitzar la seva situació personal i va posar-se a rumiar una manera d'encarar-ho que li permetés anorrear la Lisbeth Salander.

El problema girava entorn d'un sol i permanent entrebanc.

La Lisbeth Salander disposava del vídeo de noranta minuts que havia filmat amb una càmera amagada i on se'l veia com l'estava violant. Havia vist el vídeo. Aquella pel·lícula no permetia cap mena d'interpretació benèvola. Si la cinta arribava mai a mans d'un fiscal —o, pitjor encara, si queia a les grapes dels mitjans de comunicació—, allò seria la fi de la seva vida, de la seva carrera i de la seva llibertat. Coneixedor com era de les penes en què s'incorria

per una violació amb agreujants, abús de persona en situació de dependència, lesions i lesions amb agreujants, havia calculat que li podrien caure ben bé sis anys de presó. Un fiscal diligent fins i tot podria utilitzar una seqüència de la pel·lícula per formular contra ell una acusació per intent d'homicidi.

Va anar de molt poc que no ofegués la noia durant la violació, quan li va prémer el coixí damunt del rostre. Ara li sabia greu no haver arribat fins al final —desempallegarse del seu cos no li hauria causat tants problemes com haver-la deixat viure.

Ells no comprendrien que ella estava jugant tota l'estona. L'havia provocat, havia estat jugant amb els seus adorables ulls d'infant i l'havia seduït amb el seu cos, que hauria pogut ser el d'una nena de dotze anys. Havia deixat que la violés. Va ser per culpa d'ella. Mai no comprendrien que, en realitat, ella havia posat en escena una autèntica representació teatral. Ho havia planificat...

Fos quina fos la seva forma d'actuar, la condició *sine qua non* era apoderar-se personalment del vídeo i assegurar-se que no n'existissin còpies. *Vet aquí el nus del problema.*

Tot feia pensar que una mala pècora com la Lisbeth Salander ja havia tingut temps de crear-se molts enemics al llarg dels anys. L'advocat Bjurman disposava, tanmateix, d'un avantatge clar. Contràriament a tots aquells que per una raó o per una altra ella havia exasperat, ell tenia un accés il·limitat a tots els seus dictàmens mèdics, a les investigacions socials i als parers dels psiquiatres. Era una de les poquíssimes persones de tot Suècia que coneixia els seus secrets més íntims.

L'expedient que la Comissió d'Assumptes Tutelars li va transmetre quan va acceptar la missió de ser el seu tutor era breu i sumari —poc més de quinze pàgines que donaven principalment una imatge de la seva vida adulta, un resum del diagnòstic proporcionat pels experts jurats en psiquiatria, la decisió del tribunal de primera instància de sotme-

tre-la a tutela i la comprovació del seu estat financer de l'any passat.

Havia llegit i rellegit aquell expedient. Després va començar a reunir sistemàticament informacions sobre el pas-sat de la Lisbeth Salander.

En tant que advocat, estava perfectament al corrent dels passos que calia seguir per aplegar informacions als registres oficials de les autoritats. La seva qualitat de tutor de la Lisbeth Salander li permetia penetrar en el secret que envoltava els seus expedients. Era una de les poques persones que podia obtenir qualsevol paper que la concernís.

Això no obstant, va necessitar uns quants mesos per reconstituir la seva vida, detall rere detall, des de les primeríssimes notes de l'escola primària fins a les investigacions de la policia i als processos verbals del tribunal de primera instància. Va entrar en contacte personalment amb el Dr. Jesper H. Löderman i va discutir amb ell sobre el seu estat. Löderman era el psiquiatre que havia recomanat que fos internada quan va complir els divuit anys. Tots van ser molt servicials. Una dona de la comissió social fins i tot el va felicitar per la seva dedicació abnegada a la comprensió de tots els aspectes de la vida de la Lisbeth Salander.

Així i tot, la veritable mina d'or de les seves informacions va ser la troballa de dos quaderns relligats dins una capsa que s'estava florint a casa d'un funcionari de la Comissió d'Assumptes Tutelars. Les notes estaven redactades pel predecessor de Bjurman, l'advocat Holger Palmgren, que aparentment era qui havia conegut millor la Lisbeth Salander. En Palmgren havia lliurat conscienciosament a la Comissió un breu informe anual, però en Bjurman suposava que la Lisbeth Salander ignorava que en Palmgren hagués anotat amb tanta minuciositat cadascuna de les seves cites i les seves pròpies reflexions en la forma d'un diari íntim. És clar que es tractava d'un material de treball privat, però quan en Palmgren

va tenir el seu atac un parell d'anys enrere, els quaderns van anar a parar a la Comissió d'Assumptes Tutelars, on ningú no s'havia pres la molèstia d'obrir-los i llegir-los.

Eren els originals. No n'hi havia còpia.

Impecable.

En Palmgren donava tota una altra imatge de la Lisbeth Salander que la que es podia deduir de les recerques dels serveis socials. En Bjurman va poder seguir el recorregut difícil d'una adolescent recalcitrant que s'havia convertit en una jove dona adulta empleada a Milton Security —un treball que havia obtingut gràcies als contactes d'en Palmgren. Cada cop més sorprès, en Bjurman va comprovar que la Lisbeth Salander no era en absolut una becària assignada a la fotocopiadora i a la màquina del cafè —ben al contrari, tenia un treball qualificat que consistia a fer investigacions sobre persones per encàrrec del director general de Milton, Dragan Armansky. Se'n deduïa clarament que l'Armansky i en Palmgren es coneixien i que de tant en tant intercanviaven informacions sobre la seva protegida.

En Nils Bjurman va memoritzar el nom de Dragan Armansky. De tots els qui figuraven en la vida de la Lisbeth Salander, només dues persones apareixien com a amics seus i semblaven considerar-la la seva protegida. En Palmgren ja havia desaparegut de l'escena. L'Armansky era l'únic que podia constituir encara una amenaça potencial. En Bjurman s'hi hauria pogut posar en contacte i informar-se sobre la Salander en la seva qualitat de tutor que es preocupava per ella, però va decidir deixar de banda l'Armansky i evitar absolutament de coneixe'l.

Els quaderns també li havien proporcionat no pas poques explicacions. En Bjurman va comprendre tot d'una per què la Lisbeth Salander havia pogut saber tantes coses sobre ell. Continuava sense entendre com havia pogut tenir co-

neixement de la seva visita extremament discreta a la clínica de cirurgia estètica de França, però una gran part del misteri que l'envoltava ja s'havia dissipat. Escorcollar en la vida privada de la gent era justament el seu *ofici*. Immediatament, va vigilar més els seus moviments. Atès que la Lisbeth Salander tenia accés al seu pis, valia més que no hi guardés els documents que la concernien. Així és que va reunir tota la documentació i la va transportar en una caixa a la seva casa de pagès de Stallarholmen, on passava cada vegada més temps donant voltes tot sol al seu racó.

Com més coses sabia de la Lisbeth Salander, més convençut estava que aquella noia era una malalta mental. Es va esgarrifar pensant que l'havia lligat amb unes manilles al seu propi llit. S'havia trobat totalment a mercè de la seva bona voluntat, i dins d'en Bjurman va créixer encara més la convicció que no vacillaria a complir la seva amenaça de matar-lo si la provocava.

Aquella noia no tenia límits socials. Era una malalta psicòpata, una tocada de l'ala perillosa. Una granada sense espoleta. Una puta.

El diari d'en Holger Palmgren també l'havia posat sobre la pista de la darrera clau. De tant en tant, en Palmgren escrivia notes particularment personals sobre les converses que havia tingut amb la Lisbeth Salander. *Com repapiejava, el vell sonat*. Un parell de cops, esmentava l'expressió «quan Tot el Mal va ocórrer». Era ben clar que en Palmgren manllevava l'expressió directament de la Lisbeth Salander, però no hi havia res que indiqués el que significava.

En Bjurman va anotar amb perplexitat les paraules «Tot el Mal» i va mirar d'interpretar-les. Els anys passats en famílies d'acollida? Algun abús en particular? Segur que ja trobaria alguna explicació en la vasta documentació de què ja disposava.

Va obrir l'informe de l'examen de psiquiatria legal sobre la Lisbeth Salander, que va ser fet quan va complir els divuit anys, i el va llegir atentament cinc o sis vegades. I va ser allà que va comprendre que tenia una llacuna en el seu coneixement de la Lisbeth Salander.

Disposava d'extractes d'expedients de l'escola, d'un certificat que establia que la mare de la Lisbeth Salander era incapaç d'ocupar-se'n, d'informes de diferents famílies d'acollida en el curs de la seva adolescència, a més de l'examen psiquiàtric dels divuit anys.

Alguna cosa havia desencadenat la seva follia als dotze anys.

Hi havia també altres forats en la seva biografia.

Esbalaït, va descobrir d'entrada que la Lisbeth Salander tenia una germana bessona a la qual no s'havia fet cap mena de referència en els documents a la seva disposició. *Déu meu, si són dues!* Però no va trobar enlloc cap esment de què se n'havia fet, de la seva germana.

El pare era desconegut, i faltava també la raó per la qual la mare ja no podia ocupar-se'n. Fins aleshores, en Bjurman havia suposat que havia caigut malalta i que era allò el que havia desencadenat tot aquell procés d'estades en serveis de psiquiatria infantil. Ara, en canvi, estava convençut que a la Lisbeth Salander li havia succeït alguna cosa quan tenia dotze-tretze anys. *Tot el Mal*. Una mena de trauma. Però continuava sense trobar res que ho precisés.

En l'examen de psiquiatria legal, va acabar trobant una referència a un annex que hi faltava —una remissió a una investigació policial datada el 12-03-1991. El número de referència estava apuntat a mà al marge de la còpia que havia trobat en la cofurna dels Afers Socials. Quan va intentar demanar-lo per llegir-lo, va ensopegar amb un problema. La investigació portava el segell de *top secret*. Li quedava el recurs de formular una demanda al Govern.

En Nils Bjurman estava perplex. Que un informe de policia relatiu a una nena de dotze anys estigués catalogat com a *top secret* no tenia, en si mateix, res d'estrany: era normal per raons d'integritat. Però ell era el tutor de la Lisbeth Salander i tenia dret a demanar qualsevol document que portés el seu nom. No arribava a comprendre per què una investigació estava qualificada de tan secreta que l'obligués a demanar l'autorització del Govern per poder-hi tenir accés.

Automàticament, doncs, va fer una petició. Va necessitar un parell de mesos perquè se'n completés la tramitació. Per a gran estupefacció seva, al final va resultar que la seva petició va ser rebutjada. No aconseguia entendre què hi podia haver de tan dramàtic en una investigació policial de feia prop de quinze anys relatiu a una nena de dotze, dramàtic fins al punt de ser classificada com a seguretat nacional, com si es tractés de les claus dels arxius secrets del Govern.

Va tornar al diari íntim d'en Holger Palmgren i el va tornar a llegir ratlla per ratlla, mirant de comprendre què volia dir «Tot el Mal». Però el text no n'oferia cap pista. Fos el que fos, era ben clar que es tractava d'un tema que havia estat debatut per en Holger Palmgren i la Lisbeth Salander, però que mai no havia estat escrit negre sobre blanc. Les notes sobre Tot el Mal es trobaven cap al final del llarg diari. Potser en Palmgren, simplement, no havia tingut temps de passar en net les seves notes abans que fos víctima de l'hemorràgia cerebral.

Tot d'una, els pensaments de l'advocat Bjurman van obrir-se cap a noves vies. En Holger Palmgren havia estat l'administrador *ad hoc* de la Lisbeth Salander des dels tretze anys, i el seu tutor a partir de l'aniversari dels divuit. Altra-ment dit, en Holger Palmgren hi havia estat present poc després que s'esdevingués Tot el Mal i quan la Salander havia estat internada a psiquiatria infantil. Tot feia creure, doncs, que en Palmgren sabia què era el que havia passat.

En Bjurman va tornar als arxius de la Comissió d'Assumptes Tutelars. Aquest cop no va demanar veure els documents relatius a la Lisbeth Salander, sinó el paper descriptiu de la missió d'en Palmgren, tal com havia estat establerta per la Comissió d'Afers Socials. Va obtenir uns documents que, a primera vista, van resultar més aviat decebedors. Dues pàgines de breus informacions. La mare de la Lisbeth Salander ja no estava en condicions d'ocupar-se de les seves filles. A causa d'unes circumstàncies particulars, les nenes es van haver de separar. A la Camilla Salander la van col·locar en una família d'acollida gràcies a les gestions dels Serveis Socials. La Lisbeth Salander estava internada a la clínica de psiquiatria infantil de Sankt Stefan. No es va discutir cap altra alternativa.

Per què? Hi havia només una fórmula enigmàtica. *Basant-se en els fets del 12-03-91, la Comissió d'Afers Socials ha pres la decisió de...* A continuació, una nova referència al número d'expedient de la misteriosa investigació policial estampada amb el segell de *secret*. Però aquest cop hi havia un altre detall: el nom del policia que havia dut a terme la investigació.

L'advocat Nils Bjurman va mirar el nom amb estupefacció. Era un nom que coneixia. Molt bé, fins i tot.

Vet aquí una dada que modificava radicalment les coses.

Va necessitar dos mesos més seguint una altra pista per tenir finalment a les mans la investigació —una investigació policial de quaranta-set pàgines dins una carpeta lleugera A4, així com unes actualitzacions en forma de notes que representaven poc més de seixanta pàgines que s'havien anat afegint al llarg d'un període de sis anys.

D'entrada no en va comprendre el context.

Tot seguit, va trobar les fotografies efectuades pel forense i va retenir-ne el nom una altra vegada.

Déu meu... allò no era possible!

Va comprendre tot de sobte per què aquell assumpte havia estat classificat com a *top secret*. A l'advocat Nils Bjurman acabava de tocar-li la grossa.

Quan més tard va rellegir atentament la investigació paraula per paraula, es va adonar que hi havia una altra persona en el món que tenia una raó per odiar la Lisbeth Salander amb la mateixa intensitat que ell.

En Bjurman no estava sol.

Tenia un aliat. L'aliat més improbable que es pogués imaginar.

Va començar a ordir lentament un pla.

El va apartar de les seves reflexions l'ombra que va caure sobre la seva taula al cafè Hedon. Va aixecar els ulls i va veure un home ros, un gegant, es diria més tard. Durant una dècima de segon, en Nils Erik Bjurman va recular abans de recuperar el seu estat d'ànim, i va aixecar una cella interrogadora.

L'home que se'l mirava d'allí dalt estant feia més de dos metres i estava sòlidament format. Fins i tot excepcionalment format. Un *bodybuilder* sense cap dubte. En Bjurman no va saber-hi veure ni el més petit indicatiu de greix o de músculs afluixats. La impressió general era la d'una potència esfereïdora.

L'home era ros, amb els cabells tallats arran de les temples i en una franja curta sobre el front. Mostrava un rostre oval, estranyament efeminat, gairebé infantil. Tenia uns ulls blaus glacials que ho eren tot menys efeminats. Portava una caçadora curta de cuir negre, una camisa blava, una corbata negra i uns pantalons negres. I allò que va quedar-li gravat tot seguit a l'advocat Bjurman van ser les mans. Incontestablement l'home era alt, però les seves mans eren enormes.

—L'advocat Bjurman?

L'home parlava amb un accent estranger molt pronunciat, però la veu era tan estranyament aguda que en Bjurman va estar a punt d'esbossar un somriure. Va fer que sí amb el cap.

—Hem rebut la teva carta.

—Qui és, vostè? Jo m'havia de trobar amb...

L'home de les mans enormes va ignorar la pregunta, va interrompre en Bjurman i va instal·lar-se al seu davant.

—És amb mi que et trobes. Explica'm el que esperes de nosaltres.

L'advocat Nils Erik Bjurman va vacil·lar un segon. De-
testava la idea d'obrir-se a un estranger. Però era necessari.
Va recordar que no estava sol en el seu odi envers la Lisbeth
Salander. Es tractava de trobar aliats. Així, doncs, i en veu
baixa, va començar a exposar la seva petició.

CAPÍTOL 3

Divendres, 17 de desembre / Dissabte, 18 de desembre

La Lisbeth Salander es va despertar a les set del matí, es va dutxar i va baixar a veure en Freddy McBain a la recepció. Va preguntar si hi havia algun *beach buggy* disponible que pogués llogar per tot el dia. Deu minuts més tard, ja havia pagat la fiança, ajustat el seient i el retrovisor, comprovat l'arrencada i controlat el dipòsit. Va passar pel bar a encarregar un cafè amb llet i un entrepà de formatge per a l'esmorzar, i una ampolla d'aigua mineral per emportar-se. Tot esmorzant, va anar gargotejant xifres en el tovalló i va reflexionar sobre el $(x^3 + y^3 = z^3)$ de Pierre de Fermat.

Poc després de les vuit, el Dr. Forbes va baixar al bar. S'havia afaitat feia un moment i duia un vestit fosc, amb camisa blanca i una corbata de color blau. Va demanar ous, torrades, suc de taronja i cafè. A dos quarts de nou es va aixecar i se'n va anar a buscar el taxi que l'estava esperant.

La Lisbeth el va seguir a una distància prudent. En Forbes va deixar el taxi a baix a Seascope, al començament de *the Carenage*, i va iniciar una passejada a la vora de l'aigua. Ella va anar un tros més enllà, va aparcar al mig del passeig del port i va esperar pacientment que l'avancés una altra vegada abans de seguir-lo caminant.

A la una, la Lisbeth Salander ja estava xopa de suor i tenia els peus baldats. Havia caminat durant quatre hores, pujant i baixant els carrers de Saint George's. La caminada havia estat força tranquil·la però sense pausa, i les nombroses pujades començaven a posar fortament a prova els seus músculs. L'energia d'aquell home l'havia deixat estupefacta. Va beure els últims glops d'aigua mineral de l'ampolla i ja es començava a plantejar d'abandonar quan ell, de sobte, es va dirigir cap al Turtleback. Li va donar deu minuts de coll abans d'entrar al seu torn al restaurant i asseure's a la terrassa. Van ocupar exactament els mateixos llocs de la vigília i, com aleshores, ell va beure una coca-cola amb la mirada fixa en l'aigua del port.

En Forbes era una de les poquíssimes persones de la Grenada que portava vestit i corbata. Ella se sorprenia de veure fins a quin punt la calor semblava deixar-lo tan indiferent.

A les tres, va interrompre els pensaments de la Lisbeth en pagar sobtadament el compte i abandonar el restaurant. Va vorejar *the Carenage* i va parar un dels minibusos que portaven a la Grand Anse. La Lisbeth va aparcar davant el Keys Hotel cinc minuts abans que arribés l'autobús i que ell en baixés. Va pujar a la seva habitació, va preparar-se un bany fresc i es va ficar a la banyera. Li feien mal els peus. El front se li va adornar de plecs profunds.

Els exercicis d'aquella jornada havien estat eloqüents. El Dr. Forbes abandonava cada matí l'hotel tot just acabat d'afaitar i correctament vestit, equipat amb la seva cartera de mà. Havia passat tot el dia sense fer absolutament res que no fos matar el temps. Fos què fos el que feia a la Grenada, era ben clar que no es dedicava als projectes de la construcció d'una nova escola, sinó que, per una raó o altra, volia fer creure que era a l'illa per negocis.

Per què tanta comèdia?

L'única persona a qui, raonablement, podia tenir alguna raó per amagar alguna cosa era la seva esposa, i en aquest cas calia fer-li creure que estava terriblement ocupat durant el dia. Però, per què? Potser li havien fracassat els negocis i era massa orgullós per poder-ho reconèixer? La seva visita a la Grenada, tenia cap altre objectiu? Per ventura esperava alguna cosa o bé algú?

Quan va comprovar el seu correu electrònic, la Lisbeth Salander hi va trobar quatre missatges que l'estaven esperant. El primer era d'en Pesta i havia respost una hora després d'haver rebut el mail de la Lisbeth. El missatge estava encriptat i contenia una pregunta lacònica: «Encara ets viva?». En Pesta mai no havia estat d'aquells que escriuen llargs missatges carregats d'emocions. Ben mirat, la Lisbeth no era pas tampoc d'aquesta mena.

Els dos missatges següents havien estat enviats cap a les dues. L'un contenia informacions encriptades de part d'en Pesta i deia que un conegut de la xarxa, que signava Bilbo i que vivia justament a Texas, havia respost a la seva petició. En Pesta adjuntava l'adreça de Bilbo i la seva clau PGP. Uns minuts més tard, l'anomenat Bilbo li havia enviat un missatge a partir d'una adreça de hotmail. El missatge era breu i assenyalava que Bilbo es creia en condicions de proporcionar dades sobre el Dr. Forbes en les vint-i-quatre hores següents.

El quart mail, signat també per Bilbo, havia estat enviat ja avançada la tarda. Contenia el número encriptat d'un compte bancari i una adreça ftp. La Lisbeth va clicar l'adreça i va trobar un fitxer zip de 390 KB que va copiar al seu ordinador. La carpeta contenia quatre fotografies en baixa definició i cinc documents Word.

Les quatre fotografies eren en format jpg. Dues eren retrats del Dr. Forbes, una altra havia estat feta en l'estrena

d'una obra de teatre i mostrava en Forbes en companyia de la seva esposa. La quarta foto mostrava en Forbes a la trona d'una església.

El primer document tenia onze pàgines de text i era l'informe de Bilbo. El segon document contenia vuitanta-quatre pàgines de textos copiats d'internet. Els dos documents següents eren imatges de retalls del diari local *Austin-American Statesman*, i l'últim document una exposició breu de la congregació del Dr. Forbes, de la Presbyterian Church of Austin South.

Deixant de banda el fet que la Lisbeth Salander se sabia de memòria el llibre del Levític —l'any anterior s'havia vist conduïda a interessar-se pels càstigs bíblics—, els seus coneixements en història de les religions eren modestos. Tenia una vaga noció de la diferència entre les religions jueva, presbiteriana i catòlica, i sabia que d'una església jueva se'n deia una sinagoga. Un instant li va venir la por de veure's obligada a assimilar una pila de detalls teològics, ja que en realitat se li en refotia del tot saber a quina mena de congregació pertanyia en Forbes.

El Dr. Richard Forbes, conegut també com a reverend Richard Forbes segons el retall adjunt, tenia quaranta-dos anys. La presentació a internet de la Church of Austin South mostrava que l'Església tenia set empleats, entre els quals el reverend Duncan Clegg al capdavant de la llista, cosa que deixava entendre que era la figura teològica emblemàtica. Una fotografia mostrava un home vigorós amb uns cabells grisos abundants i una barba també grisa molt cuidada.

En Richard Forbes figurava en el tercer lloc, en tant que responsable de les qüestions d'educació. Al seu nom, hi figurava associada entre parèntesis la Holy Water Foundation.

La Lisbeth va llegir la introducció del missatge de l'Església.

«Per mitjà de la pregària i de les accions de gràcies, volem servir el poble d'Austin South proporcionant-li l'estabilitat, la teologia i la ideologia plena d'esperança que defensa l'Església presbiteriana d'Amèrica. En tant que seguidors de Crist, oferim un refugi a les persones angoixades i una promesa de redempció per mitjà de la pregària i la benedicció baptista. Alegrem-nos de l'amor de Déu. El nostre deure és enderrocar els murs entre els homes i apartar les barreres que perjudiquen la comprensió del missatge d'amor de Déu».

Directament a sota hi havia el número de compte corrent de l'Església i una exhortació a manifestar d'una manera concreta el seu amor a Déu.

La biografia proporcionada per Bilbo era tan curta com perfecta. La Lisbeth hi va poder llegir que en Richard Forbes havia nascut a Cedar's Bluff, Nevada. Havia treballat com a agricultor, home de negocis, vigilant en una escola, corresponsal local d'un diari de Nou Mèxic i mànager d'un grup de rock cristià abans d'unir-se a la Church of Austin South amb trenta-un anys. Tenia una formació de comptable i havia fet també estudis d'arqueologia. Tanmateix, Bilbo no havia trobat cap diploma real de doctor.

A la congregació, en Forbes havia conegut la Geraldine Knight, filla única del propietari del ranxo William F. Knight, també ell membre fundador d'Austin South. En Richard i la Geraldine s'havien casat el 1997, i a partir d'aquell moment la carrera d'en Richard Forbes al si de la congregació havia agafat embranzida. S'havia convertit en el cap de la fundació Santa Maria, la missió de la qual era «invertir els diners de Déu en projectes d'educació per als més necessitats».

En Forbes havia estat detingut un parell de vegades. Als vint-i-cinc anys, el 1987, havia estat inculpat com a autor

de lesions corporals greus arran d'un accident de cotxe. Va ser absolt en el procés. Pel que va poder jutjar la Lisbeth llegint els retalls, l'home era efectivament innocent. El 1995 va ser processat per haver desviat diners en detriment del grup de rock del qual era mànager. Aquest cop també va ser absolt.

A Austin, va convertir-se en una figura familiar, membre de la Comissió d'Educació de la ciutat. Estava inscrit en el Partit Demòcrata, participava assíduament en les festes de beneficència i recollia diners per pagar les despeses d'educació d'infants de famílies pobres. La Church of Austin South concentrava una gran part de la seva activitat en famílies hispanoparlants.

El 2001, en Forbes va ser objecte d'unes acusacions llançades contra ell amb relació a unes irregularitats en els comptes de la fundació Santa María. Un article de diari insinuava que en Forbes havia invertit en fons d'inversió una suma de diners més important que la que estipulaven els estatuts. La congregació va rebutjar les acusacions i el pastor Clegg va defensar clarament en Forbes durant el debat que va seguir-se'n. Ningú no va intentar cap acció concreta davant de la justícia i la revisió posterior dels comptes no hi va tenir res a criticar.

La Lisbeth va dedicar un interès especial a l'informe sobre els comptes personals d'en Forbes. Gaudia d'una renda anual de 60.000 dòlars, cosa que calia considerar com un salari adequat, però no tenia cap bé personal. Qui responia de l'estabilitat econòmica familiar era la Geraldine Forbes. El 2002, el seu pare, el propietari del ranxo William F. Knight, es va morir. La filla era l'única hereva d'una fortuna de més de 40 milions de dòlars. La parella no tenia fills.

En Richard Forbes depenia, doncs, de la bona voluntat de la seva esposa. La Lisbeth va arrufar el nas. No era precisament un bon punt de partida per pegar a la seva dona.

La Lisbeth es va connectar i va enviar un missatge lacònic encriptat a Bilbo per agrair-li l'informe. Va transferir-li també 500 dòlars al número de compte que li havia indicat.

Després va sortir al balcó i es va repenjar damunt la barana. El sol es ponía. Va adonar-se tot d'una que un vent creixent sacsejava les fulles de les palmeres del costat de la paret davant la platja. El Mathilda es trobava a tocar de la Grenada. La Lisbeth va seguir el consell de l'Ella Carmichael i va ficar dins la seva motxilla de niló l'ordinador, el llibre *Dimensions in Mathematics*, alguns efectes personals i roba de recanvi, i la va deixar al costat del llit. A continuació va baixar al bar i va demanar un plat de peix amb una ampolla de Carib.

L'únic esdeveniment digne d'interès que va poder apreciar va ser que, al bar, en Forbes plantejava preguntes àvidament a l'Ella Carmichael sobre les tribulacions del Mathilda. No semblava amoïnat. S'havia canviat, s'havia posat unes sabates d'esport, un polo de color clar i unes bermudes. Portava una creu penjada amb una cadena al voltant del coll i estava terriblement seductor.

La Lisbeth Salander estava esgotada després d'haver anat tot el dia amunt i avall per Saint George's sense cap objectiu. Va fer una curta passejada després de sopar, però el vent bufava fort i la temperatura havia baixat notablement. Va preferir pujar a l'habitació i es va ficar al llit a les vuit del vespre. Va sentir el brogit del vent davant de la finestra. Havia pensat llegir una estona, però es va adormir quasi immediatament.

Un gran rebombori la va despertar amb un sobresalt. Va fer un cop d'ull al rellotge. Era un quart de dotze. Va saltar del llit amb penes i treballs, va obrir la porta del balcó i va fer involuntàriament un pas enrere, sorpresa davant les ràfegues de vent que es van abatre damunt seu. Es va recolzar en el bastiment, va fer un pas prudent pel balcó i va mirar al voltant.

Uns quants llums suspesos entorn de la piscina, sacsejats pel vent, creaven un joc d'ombres sorprenent al pati. Va veure uns quants clients de l'hotel arreglerats davant l'obertura practicada a la paret i que es miraven la platja. D'altres s'estaven a prop del bar. Al nord, podia veure les llums de Saint George's. El cel estava tapat, però no plovia. Per culpa de la foscor no podia distingir el mar, però la remor de les onades era molt més forta que de costum. No feia fred, però per primera vegada d'ençà de la seva arribada a les Petites Antilles, va tenir esgarrifances.

Encara s'estava allà al balcó quan algú va trucar amb insistència a la porta. Es va embolicar amb un llençol i va anar a obrir. En Freddy McBain feia cara d'amoïnata.

—Perdona que et molesti, però sembla que s'acosti la tempesta.

—El Mathilda.

—El Mathilda —va confirmar en McBain—. Al final de la tarda ha fet bastants estralls per la banda de Tobago i es parla de grans desperfectes.

La Lisbeth va mirar el mapa de les Antilles: Trinitat i Tobago estava situat aproximadament a dos-cents quilòmetres al sud-est de la Grenada. Va fer uns quants càlculs de memòria: un cicló tropical podia escampar-se sense problemes sobre un radi de cent quilòmetres i desplaçar l'ull a una velocitat de trenta a quaranta quilòmetres per hora. La qual cosa significava que, en aquells moments, el Mathilda podia estar a punt de trucar a la porta de la Grenada. Tot depenia de la direcció que agafés.

—No hi ha perill imminent —va prosseguir en McBain—. Però no podem córrer riscos. Voldria que possessis les teves coses de valor en una bossa i que baixessis a la recepció. L'hotel ofereix cafè i entrepans.

La Lisbeth va seguir el seu consell. Es va remullar el cap sota l'aixeta per despertar-se, es va posar uns texans, unes

sabates i una camisa de franela, i va penjar-se la motxilla a l'espatlla. Just abans de deixar l'habitació, va anar a obrir la porta del bany i va encendre el llum. Ni rastre del llangardaix verd, que ja s'havia anat a entaforar en algun racó perdut. *És llesta, la bestiola.*

Al bar, es va dirigir tranquil·lament al seu lloc habitual i va veure com l'Ella Carmichael donava ordres al personal perquè omplís termos de begudes calentes. Un moment més tard, va anar a trobar la Lisbeth al seu racó.

—Hola, noia. Sembla que t'hagis acabat de despertar.

—Ja dormia. I ara què passarà?

—Doncs estem esperant. Hi ha tempesta a alta mar i hem rebut un avís d'huracà de Trinitat. Si això empitjora i el Mathilda ve cap a nosaltres, baixarem al soterrani. Ens podries donar un cop de mà?

—Què vols que faci?

—Tenim cent seixanta mantes a la recepció que cal portar cap a baix. I un munt de coses que hauríem de posar a cobert.

Durant l'hora següent, la Lisbeth va ajudar a tragar mantes cap al soterrani i a reunir gerros de flors, taules, gandules i altres objectes que hi havia al voltant de la piscina. Tota satisfeta, l'Ella la va acomiadar donant-li les gràcies, i la Lisbeth es va dirigir cap a l'obertura de la paret que donava a la platja i va fer unes quantes passes dins la foscor. El mar bramava perillosament i unes ràfegues de vent la van fujetejar amb tanta força que es va veure obligada a apuntalar-se per no caure. Les palmeres, al llarg del mur, marcaven el compàs de la ventada.

Va tornar al bar, va demanar un cafè amb llet i es va instal·lar a la barra. Era poc després de mitjanit. Una clara atmosfera d'inquietud regnava entre els clients i el personal. A les taules, prosseguien les converses en veu baixa entre unes persones que no paraven de fer llambregades cap al cel. En total, hi havia al Keys Hotel trenta-dos clients i una

dotzena de membres del personal. La Lisbeth es va adonar tot d'una que hi havia la Geraldine Forbes en una taula del fons del costat de la recepció. El seu rostre era tens i tenia una copa a la mà. Del marit, ni rastre.

La Lisbeth es va beure el cafè i tot just començava a meditar sobre el teorema de Fermat quan en Freddy McBain va sortir del despatx i es va plantar al mig del vestíbul.

—Escoltin, sisplau. Acabo de rebre la confirmació que una forta tempesta amb vents huracanats acaba d'afectar el Petit Martinique. Els he de demanar, doncs, que facin el favor de baixar cap al soterrani.

En Freddy McBain va tallar en sec tots els intents de preguntes i de converses, i va dirigir els seus clients cap a l'escala del soterrani que hi havia darrere la recepció. El Petit Martinique era un illot de l'arxipèlag de les Grenadines, a unes quantes milles nàutiques al nord de l'illa principal. La Lisbeth va mirar discretament l'Ella Carmichael i va parlar l'orella quan es va atansar cap a en Freddy McBain.

—Això pinta malament, però fins a quin punt? —va preguntar l'Ella.

—No ho sé. El telèfon no funciona —va respondre en McBain en veu baixa.

La Lisbeth va baixar al soterrani i va deixar la bossa sota una manta en un racó. Va reflexionar un moment i després va pujar a contracorrent cap a la recepció. Va interceptar l'Ella Carmichael i li va demanar si podia ser-li útil en alguna cosa. Ella va fer que no, amb un posat tot concentrat.

—Hem d'acabar de veure què passa. El Mathilda és una mala pècora.

La Lisbeth va observar un grup de cinc adults i una dotzena d'infants que s'entaforaven per la porta d'entrada. En Freddy McBain els va rebre i els va adreçar cap a l'escala del soterrani.

Una inquietud sobtada va apoderar-se de la Lisbeth.

—Suposo que, a hores d'ara, tothom ja es deu haver ficat al soterrani, no? —va dir amb una veu sorda.

L'Ella Carmichael va mirar-se la família de davant de l'escala.

—Desgraciadament el nostre soterrani és un dels pocs que hi ha a la Grand Anse. Segur que vindrà més gent a aixoplugar-se aquí.

La Lisbeth va mirar l'Ella atentament.

—I els altres, què fan?

—Els que no tenen soterrani? —va riure amargament—. Es colguen dins de casa o s'arreceren com poden. Ho deixen a les mans de Déu.

La Lisbeth va girar cua, va travessar corrents el vestíbul i va sortir per la porta.

En George Bland.

Va sentir que l'Ella la cridava, però no es va aturar per donar-li explicacions.

Viu en una merda de barraca que s'ensorrarà al primer cop de vent.

Tan bon punt va arribar a la carretera de Saint George's, el vent la va enxarpar i li va fer perdre l'equilibri. Va accelerar el pas amb obstinació. Tenia el vent en contra i unes poderoses ràfegues la feien trontollar. Va necessitar gairebé deu minuts per fer els quatre-cents metres que la separaven de la casa d'en George Bland. No va veure ni una ànima en tot el trajecte.

La pluja va venir de sobte qui sap d'on, com una dutxa glacial llançada per una mànega, just en el moment en què la Lisbeth va girar-se cap al cobert d'en George Bland i va veure la claror del seu llum de petroli a través d'una esclatxa entre els taulons. En un segon va quedar xopa fins als ossos i la visibilitat es va reduir a uns metres escassos. Va tru-

car a la porta. En George Bland va obrir i va mirar-la amb uns ulls esbatanats.

—Què fas aquí? —va udolar per damunt del vent.

—Afanya't. Has de venir a l'hotel. Hi ha un soterrani.

En George Bland semblava sorprès. El vent va espetegar tot d'una contra la porta i van haver de passar uns quants segons abans que aconseguís tornar-la a obrir. La Lisbeth el va engrapar per la samarreta i el va estirar cap enfora. Va eixugar l'aigua que li regalimava pel rostre, va agafar-lo de la mà i va començar a córrer. Ell la va seguir.

Van escollir el camí de la platja, un centenar de metres més curt que la carretera, que feia una giragonsa en aquell punt. Però quan van ser a mig camí, la Lisbeth es va adonar que probablement allò havia estat un error. A la platja, no tenien cap mena de protecció. El vent i la pluja s'abatien amb tanta força damunt seu que es van veure obligats a aturar-se unes quantes vegades. Branques i sorra volaven pels aires. L'estrèpit era aterridor. Al cap d'un temps que va semblar una eternitat, la Lisbeth va veure com apareixia per fi la paret de l'hotel i va apressar el pas. Just quan ja es trobaven davant la porta, el conducte a la seguretat, ella va fer un cop d'ull per damunt la seva espatlla cap a la platja. I es va aturar en sec.

A través d'una ràfega de vent, va veure de sobte dues siluetes nítides cinquanta metres més enllà, cap a la platja. Mentrestant, en George Bland li estirava el braç per fer-la entrar pel portal. Ella, però, va rebutjar la seva mà i va repenjar-se en el mur intentant de veure-hi més bé. Un segon va perdre de vista les siluetes enmig de la pluja, però tot seguit un llamp va il·luminar el cel.

Ella ja sabia que eren en Richard i la Geraldine Forbes. Es trobaven a prop de l'indret on ella havia observat les anades i vingudes d'en Richard Forbes la vigília al vespre.

Quan va esclatar el llamp següent, va veure com en Richard Forbes semblava arrossegar la seva dona, i com ella s'hi estava resistint.

Tot d'un plegat les peces del puzle van encaixar. La dependència econòmica. Les acusacions d'irregularitats financeres a Austin. El seu vagareig inquiet i les seves reflexions immòbils al Turtleback.

S'ha proposat assassinar-la. 40 milions a la seva disposició. L'huracà serà el seu camuflatge. O ara o mai.

La Lisbeth Salander va empènyer en George Bland pel portal, va mirar al voltant i va trobar la cadira guerxa on s'asseia el guàrdia de nit i que havia quedat sense desar abans de la tempesta. Va agafar la cadira, la va estavellar amb totes les seves forces contra el mur i es va armar amb una pota de la cadira. Esbalaït, en George Bland va cridar al seu darrere mentre ella corria cap a la platja.

A cada moment les ràfegues estaven a punt de fer-la caure, però va serrar les dents i va continuar avançant pas a pas. Ja gairebé estava a l'altura de la parella Forbes quan un llamp va il·luminar la platja. Llavors va veure la Geraldine Forbes de genolls a la vora de l'aigua i en Richard Forbes inclinat damunt seu, amb el braç aixecat per colpejar-la. Brandava alguna cosa que semblava un tub metàl·lic. Va veure com el braç descrivia un arc en direcció al cap de la seva dona. I aquesta va parar de pernejar.

En Richard Forbes no va arribar a veure la Lisbeth Salander.

Va sentir solament un dolor fulgurant quan ella li va deixar caure la pota de la cadira damunt el clatell. Va desplo-mar-se de bocaterrosa.

La Lisbeth Salander es va inclinar i va agafar la Geraldine Forbes. Mentre la pluja els assotava, va abraçar el cos i, tot d'una, va trobar-se les mans plenes de sang. La Geraldine Forbes tenia una ferida important al crani. Pesava

com un mort i la Lisbeth va alçar una mirada desesperada tot al voltant preguntant-se com podria transportar aquell cos feixuc fins al mur de l'hotel. Un segon més tard, en George Bland va aparèixer al seu costat. Va cridar alguna cosa que la Lisbeth no va arribar a sentir per culpa de la tempesta.

La Lisbeth va mirar de cua d'ull cap a en Richard Forbes. Li donava l'esquena, però s'havia incorporat de quatre grapes. Ella va aferrar el braç esquerre de la Geraldine Forbes, se'l va passar al voltant del coll i va fer un senyal a en George Bland perquè l'agafés per l'altre. Tots dos junts, i amb penes i treballs, van començar a arrossegar el cos per la sorra.

A mig camí del mur de l'hotel, la Lisbeth es va sentir totalment extenuada, com si les forces estiguessin a punt d'abandonar-la. El cor li va fer un salt perillós dins el pit quan va sentir tot d'una com una mà l'agafava per l'espatlla. Va deixar anar la Geraldine Forbes, es va girar i va donar una puntada de peu directa a l'entrecoix d'en Richard Forbes. Ell va trontollar i va caure de genolls. I ella va reprendre l'alè i li va etzibar una altra puntada en plena cara. La Lisbeth va tornar a veure l'esguard aterrit d'en George Bland. Però va dedicar-li només mig segon d'atenció abans d'aferrar de nou la Geraldine Forbes i de continuar arrossegant-la.

Uns quants segons després, es va girar una altra vegada. Va veure en Richard Forbes a deu metres. S'havia aixecat i, enmig de les ràfegues de vent, anava balandrejant com un borratxo.

Un altre llamp va esberlar el cel i la Lisbeth Salander va obrir els ulls de bat a bat.

Per primera vegada va sentir un terror que la va parilitzar.

Darrere d'en Richard Forbes, a cent metres dins de l'aigua, va veure el dit de Déu.

Un clixé instantani fixat sota la claror del llamp, una columna negra com la tinta que s'alçava i desapareixia de la seva vista per l'espai.

El Mathilda.

No era possible.

Un huracà —sí.

Un tornado —impossible.

La Grenada no estava situada en una zona de tornados.

Una enorme tempesta enfollida en una zona on se suposa que no hi pot haver bufaruts d'aquesta mena.

Els tornados no poden formar-se per damunt del mar.

Ei!, aquí hi ha un error científic!

Aquesta història és una cosa de ximplés.

I vet aquí que aquesta bogeria se m'emportarà cap a aquest collons de cel de merda.

També en George Bland havia vist el tornado. Tot d'un plegat van cridar tots dos al mateix temps que s'afanyessin, sense poder arribar a sentir, però, el que deia l'altre.

Els quedaven vint metres de recorregut fins a arribar a la paret. Deu. La Lisbeth va ensopegar i va caure de genolls. Cinc. Un cop al portal, la Lisbeth va fer un cop d'ull per damunt de la seva espatlla. Va tenir la visió d'en Richard Forbes en el moment en què era enxampat dins de l'aigua com per una mà invisible. Després va desaparèixer i, amb l'ajuda d'en George Bland, va arrossegar la càrrega per l'obertura del mur. Van travessar el pati interior trontollant i, enmig del desencadenament de la tempesta, la Lisbeth va sentir el soroll de les rajoles que es trencaven i el gemec dissonant d'alguna planxa que es plegava en algun lloc. Sorgit de qui sap on, un tauló va passar per l'aire just davant el nas de la Lisbeth. Al cap d'un segon va sentir un dolor quan alguna cosa va topar contra la seva esquena. La pressió del vent va disminuir quan van arribar al vestíbul.

La Lisbeth va deturar en George Bland i el va agafar pel coll. Va atansar-se el seu cap a l'alçada de la boca i li va dir cridant a l'orella:

—L'hem trobada a la platja. No hem vist el seu marit. M'entens?

Ell va fer que sí amb el cap.

Van arrossegar la Geraldine Forbes cap a baix a l'escala i la Lisbeth va trucar amb el peu a la porta del soterrani. En Freddy McBain va obrir i els va contemplar amb un pam de boca oberta. Després va agafar la càrrega que duien i els va fer entrar abans de donar un cop de porta.

Només en un segon, l'estrèpit de l'huracà va declinar des d'una quantitat de decibels insuportable a un simple cruixit i a un retronny que quedava en segon terme. La Lisbeth va fer una inspiració profunda.

L'Ella Carmichael va abocar cafè calent en una tassa i l'hi va donar. La Lisbeth Salander estava tan esgotada que amb prou feines va poder aixecar el braç. Estava asseguda per terra, passivament repenjada a la paret. Algú els havia tapat amb mantes, a ella i a en George Bland. Estava molla fins als ossos i li sagnava abundantament una ferida del genoll. Els texans tenien un estrip de deu centímetres, del qual no recordava pas l'origen. Va mirar sense gens d'emoció com en Freddy McBain i alguns clients de l'hotel tenien cura de la Geraldine Forbes i li posaven una bena al voltant del cap. Va captar alguns mots esparsos i va comprendre que en el grup hi havia un metge. Va observar que el soterrani era ben ple i que s'havien unit als clients de l'hotel gent diversa de l'exterior que buscaven aixopluc.

Finalment, en Freddy McBain va atansar-se a la Lisbeth i es va ajupir.

—És viva.

La Lisbeth no va respondre.

—Què ha passat?

—L'hem trobada a la platja més avall del mur.

—Quan he comptat els clients, aquí al soterrani, hi havia tres persones absents. Tu i el matrimoni Forbes. L'Ella m'ha dit que has sortit esperitada quan ha arribat la tempesta.

—He anat a buscar el meu amic George. —La Lisbeth va indicar el seu company amb un moviment del cap—. Viu més enllà de la carretera en una barraca que a hores d'ara ja deu estar destruïda.

—Ha estat una ximpleria i, sens dubte, un acte molt valent —va dir en Freddy McBain girant els ulls cap a en George Bland—. Heu vist el seu marit, en Richard Forbes?

—No —va respondre la Lisbeth amb un esguard neutre.

En George Bland va mirar-se la Lisbeth i va fer que no amb el cap.

L'Ella Carmichael va clavar una mirada severa en la Lisbeth Salander. I ella l'hi va tornar sense cap mena d'expressió als ulls.

La Geraldine Forbes va tornar en si cap a les tres de la nit. En aquells moments, la Lisbeth Salander ja s'havia adormit, amb el cap damunt l'espatlla d'en George Bland.

Miraculosament, la Grenada havia sobreviscut a aquella nit. Quan va fer-se de dia, la tempesta ja s'havia calmat i havia estat substituïda per la pitjor de les pluges que mai hagués vist la Lisbeth Salander. En Freddy McBain va fer tornar a pujar els clients cap a l'hotel.

El Keys es veuria obligat a fer reparacions importants. Els desperfectes a l'hotel, com en tota la línia de la costa, eren considerables. El bar exterior de l'Ella Carmichael, situat sota un tendal i davant de la piscina, havia desaparegut completament i un porxo estava totalment ensorrat. Diversos finestrons de la façana havien estat arrencats i s'havia vinclat una part

sobresortint de la teulada. La recepció era un caos de materials diversos. Així i tot, i en línies generals, l'hotel encara estava sencer.

La Lisbeth va acompanyar vacil·lant en George Bland cap a la seva habitació. Va penjar provisionalment una manta davant el forat de la finestra buida per impedir que entrés la pluja. En George Bland va travessar-li la mirada.

—No haurem d'explicar tantes coses si no hem vist el seu marit —va dir la Lisbeth abans que ell tingués temps de fer-li cap pregunta.

Ell va fer que sí amb el cap. Ella es va treure el vestit, el va deixar apilat a terra i va donar uns copets al llit al seu costat. Ell va bellugar el cap una altra vegada, es va despullar i es va arraulir prop d'on ella era. Tots dos es van adormir gairebé de manera instantània.

Es van despertar cap al migdia, i el sol brillava llavors entre els esquinços dels núvols. A la Lisbeth li feien mal tots els músculs del cos i el genoll se li havia inflat fins al punt que li costava doblegar la cama. Va baixar a poc a poc del llit i es va ficar a la dutxa amb un moviment de cap envers el llangardaix verd, que ja havia tornat a la paret de sota el sostre. Es va posar uns pantalons curts i una samarreta de tirants, i va abandonar coixejant l'habitació, sense despertar en George Bland.

L'Ella Carmichael encara anava d'una banda a l'altra. Tenia un aspecte cansat, però havia posat en marxa de nou el bar al vestíbul. Amb la cama ranca, la Lisbeth se'n va anar a seure en una taula prop de la barra, i va demanar un cafè i un entrepà. Va mirar per les finestres esbotzades de l'entrada i va veure aparcats un cotxe de la policia. Just quan li acabaven de servir el cafè, en Freddy McBain va sortir del seu despatx de darrere del taulell de la recepció amb un tipus uniformat fins als talons. En McBain va descobrir-la i va dir alguna cosa a la policia abans de dirigir-se cap a la taula de la Lisbeth.

—Et presento l'agent Fergusson. Et voldria fer unes quantes preguntes.

La Lisbeth va fer que sí educadament amb el cap. L'agent Fergusson feia cara de cansat. Es va treure un bloc de notes i una ploma i va apuntar el nom de la Lisbeth.

—Senyoreta Salander, sembla que vostè i un amic seu han trobat la senyora Forbes durant l'huracà d'aquesta nit.

La Lisbeth va fer que sí.

—Pot dir-me on l'han trobat, la senyora Forbes?

—A la platja, just a sota el portal —va respondre la Lisbeth—. Pràcticament hem ensopegat amb ella.

En Fergusson s'ho va apuntar.

—Ha dit alguna cosa?

La Lisbeth va fer que no amb el cap.

—Havia perdut el coneixement?

La Lisbeth va fer que sí amb cara d'entesa.

—Tenia una ferida molt lletja al cap.

La Lisbeth va brandar el cap. En Fergusson semblava una mica irritat davant d'aquella absència de respostes.

—Hi havia un munt de deixalles que volaven per totes bandes —va dir ella, amb ganes de col·laborar—. He estat a punt de rebre al cap amb un tauló.

En Fergusson va assentir amb un aire tot seriós.

—S'ha ferit a la cama?

En Fergusson va mostrar l'embenat de la Lisbeth. I ella va fer que sí amb el cap.

—Què ha passat?

—No ho sé. M'he adonat de la ferida quan he arribat al soterrani.

—Estava amb un jove, oi?

La Lisbeth va fer que sí amb el cap.

—Com es diu?

—George Bland.

—On viu?

—Al cobert del darrere del Coconut, a la carretera en direcció a l'aeroport. Si és que encara hi és, el cobert...

La Lisbeth es va abstenir de precisar que, en aquells moments, en George Bland dormia al seu llit al pis de dalt.

—Han vist el seu marit, en Richard Forbes?

La Lisbeth va fer que no amb el cap.

Aparentment, l'agent Fergusson no va trobar que hi hagués res més a preguntar i va tancar el seu bloc de notes.

—Gràcies, senyoreta Salander. He d'anar a fer un informe de la defunció.

—Que s'ha mort, ella?

—La senyora Forbes...? No, ella és a l'hospital de Saint George's. Sens dubte els ha d'agrair a vostè i al seu amic que sigui viva encara. Però el seu marit és mort. L'han trobat a l'aparcament de l'aeroport fa un parell d'hores.

Més de sis-cents metres al sud!

—Estava molt desfigurat —va explicar en Fergusson.

—Quin greu que em sap —va dir la Lisbeth Salander sense mostrar cap xoc manifest.

Quan en McBain i en Fergusson van haver marxat, l'Ella Carmichael va arribar i va asseure's a la taula de la Lisbeth. Va posar-hi dos gotets de rom. La Lisbeth va interrogar-la amb la mirada.

—Després d'una nit com aquesta, fa falta un reconstituent. Ara em toca pagar a mi. I també et regalo l'esmorzar.

Les dues dones es van mirar. Després van aixecar els vasos i van brindar.

El Mathilda seria objecte d'estudis científics durant molt de temps, i també de debats entre les institucions meteorològiques de les Antilles i dels Estats Units. Tornados de les dimensions del Mathilda eren pràcticament desconeguts a la regió. Teòricament, fins i tot es considerava impossible que se'n formessin mar endins. Al final, els experts es van

posar d'acord a dir que una configuració particularment estranya de fronts meteorològics havia creat un pseudotornado —en realitat no era un veritable tornado, només ho semblava. Alguns oponents van avançar diverses teories relatives a l'efecte de serra i a un desequilibri ecològic.

La Lisbeth Salander no va prestar cap atenció a la discussió teòrica. Sabia el que ella havia vist i va decidir que procuraria evitar per sempre més tornar-se a trobar alguna de les germanes del Mathilda pel camí.

Al llarg de la nit, hi va haver diversos ferits. De miracle, només hi havia un sol mort a lamentar.

Ningú no aconseguia comprendre què és el que havia empès en Richard Forbes a sortir a fora en ple huracà, a part eventualment de la imprudència que solia atribuir-se sempre als turistes americans. La Geraldine Forbes no tenia res per explicar. Tenia una greu commoció cerebral i únicament unes imatges inconnexes del que havia succeït durant la nit.

Per contra, estava inconsolable pel fet d'haver-se quedat viuda.